SOLDATUL

Nr. 249 | APARE MARŢEA, JOIA şi SAMBATA | **Foaie de lămuriri şi informaţii pentru ostaşi** | REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREŞTI

COMPLICITATEA ANGLO-BOLŞEVICĂ

Gestul făcut de Regele Angliei, de a trimite o sabie de onoare lui Kalinin, preşedintele comisarilor poporului din Uniunea Sovietică, cu prilejul aniversării a 25 de ani de la întemeierea armatei roşii, a provocat o legitimă indignare în toată lumea civilizată. Egoismul englez apare din această împrejurare în toată monstruozitatea lui. Pentru această ţară a celei mai odioase plutocraţii exploatatoare a omului, comunismul rus este un instrument de războiu util ei în împrejurările actuale şi nu o mai interesează fapta şi realitatea comunistă. Ce socoteli se vor fi făcut la Londra, în laboratorul intim şi fără orizonturi al conducerii engleze de războiu, nu e greu de stabilit. Comunismul e departe de Anglia. Forţa lui destructivă nu atacă deocamdată comoditatea şi huzurul plutocraţiei britanice, iar suferinţele şi pagubele celeilalte lumi n'au de ce să emoţioneze minoritatea îmbuibată de la Londra.

Sunt însă limite ale egoismului, pe care nici cea mai elastică invocare a necesităţilor răsboiului nu le poate depăşi. Comunismul s'a născut din atrocităţi, trăieşte din atrocitate şi va pieri din abuzul de atrocitate. După date oficiale sovietice, cari nu mărturisesc nici pe departe întreg adevărul, în primii patru ani de regim sovietic în Rusia, călăii de la Moscova au suprimat 815.000 ţărani, 334.000 intelectuali, 260.000 soldaţi, 45.850 ofiţeri, 192.000 muncitori industriali, 19.000 funcţionari, 8.800 medici, 6575 profesori. Cifrele acestea au crescut an de an, în proporţii fantastice, dela 1923 până azi. In 20 de ani, viaţa de iad din Rusia Sovietică n'a cruţat nimic, ca să desăvârşească monstruoasa pregătire militară, pe care Regele Angliei o elogiază astăzi.

Lipsa de orizont a politicei engleze uită această groaznică realitate şi îşi închipuie, că abilităţile ei oportuniste vor rămâne fără consecinţe. Anglia se înscrie astfel în istorie în odioasa postură de complice la toate actele inumane ale bolşevismului. Şi va avea să dea socoteală pentru aceasta. Căci dacă lumea nu era încă destul de lămurită în 1937 asupra rolului destructiv jucat de conducătorii Moscovei în Spania, unde bandele de asasini ai brigadelor internaţionale au masacrat peste 300.000 de creştini paşnici, au schingiuit şi omorât 20.000 de preoţi, 15.000 călugăriţe şi 10 episcopi, astăzi îndoială despre capacitatea de ură şi nimicirea sovietică nu poate fi. Omenirea a avut ocazia să verifice primejdia comunistă în Finlanda, în ţările baltice şi în Basarabia şi Bucovina de Nord, iar popoarele cari au suferit, ca şi cele ce au văzut suferinţa fac zid în adâncurile Uniunei Sovietice, ca potopul nimicitor să nu se mai reverse, cu oricâte săbii de onoare ar expedia oficialitatea britanică la Moscova. Europa într'o unanimă şi admirabilă sforţare solidară îşi apără patrimoniul ei de civilizaţie, trădat de Anglia şi ameninţat de comunism, cu o îndârjire, pe care numai o victorie deplină şi deplin justificată o va putea curma.

D. I. Cucu

Umăr la umăr, soldat român şi soldat german, străji neclintite la Răsărit
(S. M. P.)

UNIREA FACE PUTEREA

Dragi ostaşi! Sarcina voastră în răsărit nu este mică. Trebuie să ştiţi însă că nu este o sarcină pe care să nu o puteţi duce la bun sfârşit. Si mai trebuie să ştiţi că de când există neamul românesc, fiecare generaţie a avut de suportat câte o astfel de încercare şi din toate aceste încercări românul a eşit şi mai călit şi mai puternic.

Să ne gândim numai la povara cea fără măsură pe care trebuiau să o poarte înaintaşii noştri în vremurile de năvălire a barbarilor. Pe atunci duşmanii erau tot atât de numeroşi şi de crunţi ca şi cei de azi. Ori toţi aceşti hrăpăreţi s'au împrăştiat ca pleava în bătaia vântului iar neamul nostru a rămas tot aici, cu rădăcini şi mai adânci şi mai puternice în pământul românesc.

Vă întrebaţi oare, care a fost motivul acestor victorii neîncetate? Cum s'a făcut că românul a reuşit să rămână tot stăpân, insulă puternică în mijlocul mării duşmănoase? Răspunsul este numai unul singur: românii au fost întotdeauna uniţi în cuget şi simţire. Pentru ei n'a existat nici odată ceva mai presus de Patrie.

Unde sunt doi puterea creşte. Puterea lor nu va creşte însă decât atunci când sunt uniţi în toate privinţele. Doi oameni strânşi laolaltă sufleteşte sunt în stare să învingă o sută de oameni, dacă aceştia n'au un ideal şi o credinţă comună.

Acum câteva sute de ani când veneau barbarii, ei erau mai numeroşi decât noi. Dar zecile de mii de bandiţi ce băteau la porţile ţării noastre, deşi veneau în grup, nu erau cu nimic legaţi unii de alţii. Ei veneau să jefuiască şi în momentul când ajungeau la pradă, începeau să se certe. Un pumn de aur îi schimba dintr'o dată în duşmani înverşunaţi.

Cu totul altfel ne prezentam noi în luptă. Noi eram toţi o mare familie, cari ne strângeam rândurile spre a ne apăra pământul strămoşesc. Unirea ne da puteri uriaşe şi până la urmă hoardele străine erau bătute şi nimicite.

Este mare şi grea sarcina noastră în răsărit, căci numeros şi sălbatec este duşmanul. Si totuşi nu va fi greu să fie învins şi cu ajutorul lui Dumnezeu cât mai curând.

Bolşevicii se aseamănă întru totul barbarilor de altă dată. Sunt mulţi fără îndoială şi bine înarmaţi: Dar ce-i leagă împreună pe soldaţii roşii? Au ei o brazdă de apărat? Au ei acasă o familie iubitoare? Ii aşteaptă pruncii la reîntoarcerea de pe front? Au biserici şi credinţe de apărat?

Nimic din toate acestea. Rusul se bate, căci a primit poruncă să se bată. Soldatul roşu moare în cazemată, căci la spatele lui stau comisari şi paracomisari cu mitraliere, şi dacă încetează să se bată sau încearcă să se predea, e culcat la pământ.

Aceasta este unirea roşie. Acesta este firul care-i leagă pe unii de alţii. Un fir atât de subţire, încât la cea mai mică forţă se şi rupe.

Unirea sufletelor la noi este şi astăzi tot atât de mare, dacă nu şi mai mare decât în trecut. Noi suntem şi rămânem aceiaşi familie mare românească, care ne-am strâns rândurile pentru a ne apăra brazda, familia şi religia. Noi avem ce apăra şi pentru ce să ne luptăm!

Aceasta este marea taină, cu ajutorul căreia vom reuşi să învingem şi de data aceasta, dragii noştri ostaşi. Ţara întreagă este un singur suflet, o singură inimă, care bate pentru un singur ţel: victorie românească în răsărit.

Să nu uităm dragii noştri, că în răsărit avem de făurit nu numai o singură victorie, aceia împotriva comuniştilor, ci pe câmpiile ruseşti făurim victoria noastră desăvârşită.

Un ofiţer de rezervă citat ca exemplu pentru devotament şi spirit de sacrificiu

Locotenentul de rezervă PRAGER OTTO, deşi în vârstă de 60 ani, a renunţat la postul de Consul al României la Leipzig şi a cerut să fie mobilizat, pentru a-şi face datoria către Ţară.

Fiind mobilizat şi repartizat la Detaşamentul de Legătură de pe lângă un Grupă de Armată German, a îndeplinit cu o perfectă conştiinciozitate toate misiunile primite.

Pentru sentimentele sale patriotice, devotamentul şi spiritul de sacrificiu de care a dat dovadă îl citez pe întreaga Armată.

ION ANTONESCU
Mareşal al României
şi
Conducător al Statului

„Minunea" românească în răsărit

Ziarele streine au început să vorbească de „minunea" săvârşită în România, raportându-se la eroismul fără pereche dovedit de ostaşii noştri în luptele din Răsărit. Pentru noi românii nu se întâmplase nici un fel de minune şi ne arătam miraţi de faptul că streinii ne cunosc atât de puţin. Cei ce au citit istoria poporului nostru ştiu doar foarte bine, că din momentul când ne-am închegat ca neam, am dus o existenţă neîncetată de luptă şi sbucium şi că în tot acest timp neamul nostru a dovedit cele mai minunate însuşiri vitejeşti.

Zilele trecute ziarul „Neues Wien Tageblatt" ne-a demonstrat însă, că sunt foarte mulţi străini cari ne cunosc tot atât de bine după cât ne cunoaştem şi noi şi pentru cari faptele ostaşilor români din răsărit nu constitue o minune, deoarece românii au luptat cu acelaşi vitejie dealungul tuturor veacurilor. Iată ce scrie ziarul vienez:

„România renăscută, care luptă cu atâta vitejie pe frontul de răsărit este privită deseori ca o minune. Această formulare nu este tocmai bine aleasă, deoarece ignoră realităţile interne şi externe de totdeauna ale naţiunii române. Soldatul român a luptat în răsboaiele trecute tot atât de vitejeşte şi tot atât de hotărît ca şi astăzi.

Ziarul continuă: „Jertfirea necondiţionată a soldatului român pentru Patria sa îşi află explicaţiile în faptul că acest soldat nu este supus încă încătuşerii regionalismului. Este român şi numai român. Nu este oltean, muntean, transilvănean sau moldovean. Unitatea etnică a poporului român s'a aflat în biserica ortodoxă, care este o biserică de stat naţională, în solul bogat din energia instinctivă şi astfel după cum nu există vre-o neînţelegere pe tărâm religios, tot astfel nici dialectul nu este hotăritor în raport cu voinţa fundamentală a României".

Cela-ce i-a minunat mai ales pe streini este deci perfecta unitate sufletească care există între românii de pe toate meleagurile, hotărîrea lor de totdeauna de a-şi apăra graniţele, fără să ţină seamă de jertfele cari trebuiau făcute. Vitejia românească a fost simţită de vecinii imediaţi şi mai ales de puhoaiele necontenite de barbari porniţi din răsărit în spre apus.

Răsunetul victoriilor româneşti a ajuns pe vremuri până în cele mai depărtate colţuri ale pământului. Eram poartă în răsărit. Popor mic, ţară mică, săvârşeam fapte de uriaşi.

A urmat războiul contra bolşevicilor. Sarcina care ni se impunea era gigantică. Popoarele Europei, uitând că şi altă dată le-am salvat de invazia barbarilor, au privit cu îndoială în spre noi. Si apoi văzând zi de zi vitejia românească, au început să vorbească de o minune înfăptuită în ţara noastră.

Incetul cu încetul realitatea ese la iveală. Lumea începe să ne pătrundă trecutul şi cunoscându-ne virtuţile de totdeauna să înţeleagă eroismul nostru de azi. Viteji din veacul veacurilor, vom rămâne aceiaşi pentru totdeauna.

Ion Munteanu

Pagina Literară

POVESTEA PUPEZEI

de AL. VLAHUŢA

Ci-c'a fost odată — de mult, de mult — o babă s'un moşneag. Erau săraci lipiţi pământului şi trăiau singuri într'o cocioabă de casă părăsită, aşteptându-şi ceasul, căci nici o putere nu mai aveau şi nici o nădejde alta dela Cel de sus. Dar într'o dimineaţă, ce să vadă ei? Iată că un firicel de iarbă răsărise din pământ, drept lângă piciorul patului. Până la prânzul cel mare, firicelul se făcu gros cât trestia şi crescu înalt până'n blidar, iar a doua zi îşi îndoi vârfu'n tavan, par'că şi-ar fi cătat loc să iasă.

— „Mă, ce să fie asta?", zise moşneagul crucindu-se.

Şi, numai aşa de minune, ia el un sfredel, face o gaură 'n tavan, apoi alta 'n acoperiş — ş'aşteaptă să vadă ce are să se întâmple. — A treia zi, firicelul de iarbă era copac în lege, cu rădăcina în casa omului, cu vârful în torţile cerului şi-i foşniau frunzele.

Sta moşneagul şi trăgea de zor din luleaua veşnic stinsă; şi se uita la copac şi-şi făcea cruce. Da baba de colo 'ntr'o doară: „Ştii ce m'am gândit eu, omule?.. Noi o vieaţă 'ntreagă am trăit necăjiţi, ca vai de capul nostru, şi nu ne-am vândut necuratului, — am rămas cinstiţi şi cu credinţă'n Dumnezeu. — Dacă te-ai sui tu'n cer, — că eu socot că de asta a şi crescut copacul în casa noastră — şi ai spune lui Dumnezeu să se milostivească şi cu noi, să ne scoată la nişte zile mai bune, — să ne facă şi pe noi boieri, că destul am stat în dricul nevoilor — şi dându-ne bogăţii, să ne facă şi tineri cum am fost, ca să ne putem bucura de ele... Hai! Ce zici?"

— Păi ce să zic? Gând mai bun nici că se poate.

Şi unchiaşul mult nu se codeşte, îşi face o cruce, scuipă'n palme şi s'aburcă'n copac. Şi urcă, şi urcă, şi urcă, până dă de porţile cerului, cari ci-că-s totdeauna deschise celor drepţi. Se înfăţişează el înaintea lui Dumnezeu şi-i spune în ce chip a venit şi ce l-a adus. Dumnezeu zice: „Bine, facă-se voia ta". Şi-l blagosloveşte. Se'ntoarce bucuros acasă... Da ce cată? Ca nu mai cunoştea nimic pe-acolo — altă lume. Case mari, hambare pline, slugi multe alergând de colo, colo, după treburi, şi'n cerdac nevastă-sa, gătită ca o mireasă, întinerită şi frumoasă, dar frumoasă cum par'că nu fusese nici când... Intră el prin odăi, se uită în toate părţile şi, când se uită'n oglindă, par'că nu-i vine să-şi creadă ochilor. Şi s'aştern ei pe un traiu, să se ducă pomina. Ce mese! Ce lăutari! Ce veselie, de nu se mai ştiau pe pământ! Un an, doi, a mers. Dar dela o vreme, cum nu făceau nimic şi n'aveau nici o grijă, — că le veniau toate d'agata — iată că'ncep să-şi iscodească singuri fel de fel de supărări, curat din senin. Ba casa cutăruia îi mai frumoasă decât a lor, ba cutare s'a uitat cam aşa la ei, şi câte de astea! Ca'n sufletul omului care stă degeaba se'ncuibează gânduri rele, ca bufniţele în casă pustie. Acum într'o sfadă o duceau: Că ea ce a înţeles din avere? Că sunt atâţia alţii mult mai bogaţi decât ei, şi uite cutare cum ştie să trăiască!...

Intr'o zi, după ce căscă de vreo câteva ori, cum sta aşa plictisită şi bosumflată, se'ntoarce către bărbatu-său şi prinde a-i spune că ea s'a săturat de viaţa asta, că mai bine era 'nainte când erau săraci şi că, dacă vrea şi vrea s'o vadă cu adevărat mulţumită, să se urce iar la cer şi să roage pe Dumnezeu să-i facă împăraţi.— Atunci ar zice şi ea c'a trăit:

— Să dormim şi noi în pat de aur cu aşternut de puf.

— „Păi, m'oi duce", zice el. „De ce să nu mă duc"?

Şi plecă. Ajunge la Dumnezeu şi-i spune iar ce păs l-a adus.

— „Bine", zice Dumnezeu, „facă-se şi de data asta voia voastră".

Şi-l blagosloveşte. Se'ntoarce omu 'ntr'un suflet şi — ce să vadă? Curţi împărăteşti, ostaşi, steaguri, muzici — iar în capul scării de marmoră cu stâlpi de aur, cine-l întâmpină? Chiar împărăteasa — nevasta lui, purtând coroana pe cap şi îmbrăcată de sus şi până jos numa 'n aur şi'n pietre scumpe.

Au împărăţit ei cât au împărăţit, dar se vede că şi împărăţia, dacă nu ştii seama şi nu ştii ce să faci cu ea, te satură dela o vreme.

Aşa, zice ea într'o zi: „Vezi tu, bărbate, destul de moale-i puful, şi dulce odihna în patul nostru de aur, şi slugi avem supuse, şi oaste multă, şi câte de toate, da par'că şi'mpărăţia asta nu-i cum credeam noi, cine ştie ce pricopseală, că sunt şi de ea legate destule necazuri — fără să mai vorbim de atâţia împăraţi cari ne privesc de sus! — Dar dacă vrea să facă Dumnezeu un bine cu noi, încai să-l facă 'ntreg. Să nu mai avem pe nimeni deasupra noastră. Du-te tu şi-l roagă să ne facă şi pe noi Dumnezei. S'atunci zic şi eu că s'a milostivit cu noi, şi ne-a dat tot ce-am cerut. Că pân'acum, când ei sta să socoteşti bine, ce-a făcut pentru noi? Te miri ce şi mai nimic. Gândeşte-te şi tu: ce ne-a dat dela el?

— Aşa-i; — zice mosneagul.

Şi plecă iar la Dumnezeu. De data asta însă a stat puţin în pragul cerului, par'că să intre, par'că să se 'ntoarcă.

Dar, aducându-şi aminte de gura nevestei, îşi ia inima 'n dinţi şi intră.

— „Ei ce-i pricina? — îl întrebă Dumnezeu.

— Apoi ce să fie, Doamne? Iacă am mai avea o rugăminte... să ne faci şi pe noi Dumnezei— pe mine Dumnezeu şi pe nevastă-mea Dumnezeoaică, să gustăm şi noi din puterea asta mare...

— „Ai venit tu din capul tău", îl întrebă Dumnezeu — „ori nevasta te-a trimes"?

— Ba drept să spun, Doamne, mai mult de gura ei am venit.

— Păi tu cum te potriveşti, om în toată firea, deşertăciunilor ei?... Pentrucă nu v'aţi mulţumit cu ce vi s'a dat şi n'aţi găsit voi odihnă nici în puful unui pat împărătesc — de-acum... pupeze să fiţi şi cuib din toate spurcăciunile să vă fie patul.

A blagoslovit Dumnezeu; şi când s'a uitat în jos, a văzut sburând pe de-asupra vechei cocioabe părăginite două păsări cu pene 'mpestriţate şi pe cap cu mândre creste'n chip de coroană — erau cele două suflete în veci nemulţumite.

Şi iacă de-atunci sunt pupeze pe lume.

O REVEDERE

de GH. BRĂESCU

Două fete moderne, cu forme nesigure, întărite de toalete viclene, se întâlnesc în plină calea Victoriei.

Le-am urmărit ispitit de conversaţia lor indiscretă, într'o franceză, pe care n'ar fi renegat-o cel mai autentic ştrengar al Parisului.

— Bonsoir, tu!

— Solange!

— Eu. Nu te ciupi, eşti trează!

— Vai, să mă fac felinar, dacă m'aşteptam...

— Miracol! Se mai întâmplă, ma chère...

Şi eu pierdusem de mult speranţa de a mai primi vreo veste dela tine.

— Dar ţi-am scris!

— Aş fi pariat...

— Nu crezi?

— Mucles...

— Ţi-am scris, când m'am logodit.

— Săriţi! Ajutor!... Te-ai măritat?

— Nu, am stricat...

— Nu te'ntrista, ne-am potrivit.

— Maică prea curată, şi tu?

— Schimmy.

— Când?

— După ce am fost înşelată.

— Inşelată?

— Sedusă, dacă vrei...

— O, Eva!

— Ce nu ştiai... Am avut şi un copil, o fetiţă. N'a trăit decât trei zile mititica. Iţi spun eu altădată.

— Fantastic!

— Banal. Numai de asta mi-a fost ruşine. Vulgaritatea faptului, dar mai ales perfidia care mă'nconjoară, mă ducea la disperare. M'am deprins însă cu timpul şi s'a deprins şi lumea. Am fost chiar cerută în căsătorie. Aveam optsprezece ani. Nu era urît, nici prost. In fine, după accident — cum obişnuesc să-l numească domnii — suportabil. Se'mbrăca bine şi începusem a ne împrieteni.

— N'a mai vrut el?

— Ba eu. I-am mărturisit greşala.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că ştia... şi cum am zestre...

— Inţeleg... Săpun de pete...

— Aşa ceva. Iată pe scurt ce mi s'a întâmplat... Dar tu?

— Eu, să vezi. Cunoşti pe tata: bun, dar cu idei din timpul diligenţelor. Mi-a prezentat, convins că-mi face fericirea, un avocat sau magistrat — nu ştiu bine ce era — cu pantaloni pipiţi, roş ca un semnal de alarmă, graţios ca un elefant şi foarte încântat de el.

— Lotul cel mare.

— Visul, ma chère. Bărbatul clasic, pe care-l cucereşti admirându-l sau îl adormi cu un fel de mâncare, bine reuşit.

— Şi cum eşti tu gospodină...

— Vezi orizontul. Făceam deja o mie de planuri.

— Flămând-o. Acest deja e adorabil.

— Nu te speria. A murit în leagăn ca şi fetiţa ta.

— Nu mai spune!

— Serios.

— Ei cum?

— Mă plimbam în Cişmigiu cu tata, care-l adora. Deodată, zăresc pe Achille — e numele pretendentului meu — scuză-mă, am uitat să ţi-l prezint: Achille Popescu.

— Quelle horreur!

— Adevărat, dar mă gândeam că e dela Sinaia. Aş fi adăugat-o în coadă: M-me Solange Popescu — Sinaia. Suna bine, nu?

— Da, vă da un aer Peleşor.

— Şi cum îţi spun, trecea cu pantalonii lui pipit călcaţi pe dungă cu faţa înflorită ca trandafirii, ce mărgineau aleia.

— Te văzuse?

— Aş! Nu vedea pe nimeni. Inainta satisfăcut că toată lumea întorcea capul după dânsul. M'apropii de el, când colo ce crezi? N'ai ghici o mie de ani: D. Achille Popescu, viitorul meu bărbat se plimba înfuriat ca un curcan, cu cureaua pe care o uitase după gât, stârnind hazul mulţimii, prin uşurinţa cu care se desleagă enigma.

— Oh, que c'est drole!... Şi acum iată-ne la fel... ce facem?

— Ascultă dragă, căsătoria visată de noi, în catedrala plină de lume, îmbrăcată în flori şi covoare, incendiată de lumini, a trecut în rândul poveştilor. Bărbaţii sunt stricaţi sau proşti la desperare: storc bani sau lacrimi. Astăzi ca să te măriţi fecioară, trebue să fii cocotă.

— Oho!

— Stai, este cocotă şi cocotă.

— Nu, aşteaptă.

— Ce?

— Să nu fim pretenţioase. Un pic de simpatie, un dram de cinste o scânteie de entuziasm...

— A se clăti bine înainte de a servi. Reţeta bunicăi o cunosc.

— Se zice totuşi că înce nimini.

— Crezi?... Să mai aşteptăm atunci, şi se despărţesc oftând.

Câte puţin din toate cele

Cât costă o scrisoare comercială

Un cunoscut profesor dela Academia comercială din Berlin, H. Menzel, a calculat cât costă o scrisoare comercială. El ajunge la constatarea că o scrisoare comercială de 25 de rânduri costă 96 de fenigi, adică aproape 60 lei, fără porto, socotindu-se numai cheltuelile pentru anvelopă, hârtie indigo, copii, uzarea maşinei de scris, panglicei de maşină, îngrijirea ei. Se mai adaugă partea salariului dactilografei, al corespondentului şi funcţionarului de ajutor. Deasemenea se ţine seama de cheltuelile pentru controlul scrisorii, semnătura şi expedierea. Nu intră în calcul cheltuelile pentru birou, chirie, încălzit, lumină, curăţenie.

Moartea marelui matematician dr. David Hilbert

Prof. dr. David Hilbert, actualmente cel mai însemnat reprezentant al ştiinţelor matematicei nu numai în Germania, ci în lumea întreagă, a murit de curând la Goettingen în vârstă de 81 de ani. Opera sa, „Bazele geometriei", a devenit cartea elementară şi punctul de plecare al fiecărui cercetător matematician modern. Hilbert a realizat în domeniul matematicei ceeace a făcut cu un secol şi jumătate înainte, Kant, originar deasemenea din Koenigsberg, pentru ştiinţele naturale moderne.

Care este raportul om-animal?

Problema dacă omul şi animalul se pot adapta şi admite reciproc, a fost tratată printre alţii de către zoologul german dr. Hediger. Incă din timpuri străvechi se obişnuia explicarea atitudinei animalelor în comparaţie cu omul: sistemul n'a fost părăsit nici astăzi. Omul explică toate atitudinile animalelor pe care le observă şi ale căror reacţiuni le controlează, cu noţiunile cu care este obişnuit să definească comportarea oamenilor, sau din experienţa pe care a făcut-o ca om în lumea sa. Nouile cercetări vor să dovedească că animalul vede în om un alt animal, la fel cu sine, încadrându-l deci în mediul lui şi luând faţă de el atitudinea de prieten, de duşman sau de indiferent. Umanizarea animalelor prin om şi animalizarea omului prin animal nu sunt opoziţii, ci numai două forme ale aceleiaşi dorinţe de apropiere, şi anume tendinţa de a vedea în creaturi de specie diferită, dar de aproximativ aceiaşi mărime, fiinţe de aceiaş specie, cu condiţia să existe o anumită intimitate faţă de ele. Astfel pentru câine, omul are, însemnătatea unui tovarăş-câine. Imblânzitorul este pentru leu un leu, iar pentru tigru un tigru. Animalele nu devin deci periculoase îmblânzitorului pentrucă văd în el o pradă, ci pentru că constituie pentru ei un rival egal. Pentru animale mici, de pildă pentru un şoarece, care aproape nu poate concepe integral omul, individul uman poate fi şi o parte din mediul înconjurător inert. Ultimele urmări ale „animalizării" sunt acelea că un mascul sălbatic în timpul împerecherii luptă contra omului ca în contra unui rival de acelaş sex, sau vede în el o femelă, animalul sălbatic greşind adeseori în privinţa sexului. Aceste reacţiuni se pot observa şi la câini.

Şoaptele servesc numai inamicului. Nu-l ajuta prin răspândirea svonurilor. Există oameni lipsiţi de caracter, care le cred.

EXEMPLU PE NAŢIUNE

De câte ori ţara noastră s'a simţit în primejdie şi'a trebuit să punem pieptutile la hotare pentru a stăvili puhoiul duşman, sufletul întregului popor român, dela cel mai mic şi până la cel mai în vârstă s'a unit şi s'a oţelit în focul aprigelor lupte, pentru victorie. Şi victoriile au venit întotdeauna pentru că n'a fost război pe care să'l fi provocat noi, sau să fi intervenit prin mârşave uneltiri la isbucnirea lui. După ce secole întregi am stat pavăză la Dunăre, apărând cu micile noastre oşti civilizaţia europeană, după ce multe popoare au scăpat dela sclavie datorită nouă, totuşi în cursul vremilor am fost de atâtea ori ţinta privirilor lase şi lacome de cuceriri, a atâtor naţiuni aşa zise civilizate. Intotdeauna am luptat pentru o cauză dreaptă, care cauză a fost sau păstrarea fiinţei statului aşa cum ni l'au lăsat înaintaşii, sau înlăturarea jugului duşman care vroia să se aşeze pe spatele nostru, popor paşnic şi dornic de a trăi în bunăînţelegere cu toată lumea. De'aceea sufletul românesc a fost atât de unit, de'aceea nu s'a precupeţit nici o jertfă, şi nici o greutate n'a fost piedică la drumul nostru spre victorie. Ţara noastră e cea mai bogată şi frumoasă dintre ţările Europei. Ochi de lup flămând întotdeauna au jinduit după bogăţiile ei, dar întotdeauna braţul tare al ostaşului român a ştiut să intervină la timp şi să înlăture pericolul. In 1940, în deplină evoluţie a civilizaţiei, şi sub asprele învăţăminte ale războiului trecut dus tot pentru libertate şi prosperitatea individului în societate, am trăit zile de grea cumpănă şi de mare dezamăgire.

Incălcarea bolşevică, care semăna mai mult cu o năvălire barbară decât cu o ocupaţie bazată pe reguli de drept internaţional, a fost pentru noi un puternic examen de conştiinţă, o sguduire strălundă pentru trezirea la realitate crudă, în faţa căreia eram puşi. Primejdia bolşevică ţinută ascunsă atâta vreme, îşi arăta colţii otrăvitori deocamdată, pentru ca mai târziu când va fi prins mai mult teren sub picioare, să muşce'n voe din trupul României şi'a atorţalte ţări din Europa.

Iată dece şi la acest război, a răspuns toată lumea românească însufleţită de acelaş ideal, părtaşă la suferinţa şi sacrificiu.

Cunoaştem liste întregi de voluntari, plecaţi să i'a parte la salvarea neamului, în cele mai grele şi mai cumplite lupte. Unii din ei depăşeau vârsta unor astfel de eforturi fizice şi deşi poate puşi la adăpost prin diferite privilegii, au plecat să lupte şi să moară. Avem în faţă un caz destul de impresionant, pe care d. Mareşal Antonescu, Conducătorul Statului îl dă ca exemplu pe armată şi pe naţiune. Este vorba de d. Lt. rez. Prager Otto, consul al României la Leipzig, care deşi trecut de 60 de ani şi cu o misiune care îl ferea de grozăviile frontului, a cerut să fie trimis. Este emoţionantă această pildă de patriotism şi ea trebueşte luată ca exemplu de toţi cei ce'şi iubesc ţara în care s'au născut şi trăesc.

Constantin Salcia

Admiraţia şi recunoştinţa ofiţerilor germani
de legătură pentru ofiţerii şi soldaţii români

Ofiţerii germani de legătură care duc greul luptelor alături de ofiţerii şi soldaţii români, adresează Comandamentelor române, pe lângă care au fost ataşaţi, cele mai frumoase cuvinte de admiraţie şi recunoştinţă faţă de ostaşii noştri.

In atac sau apărare, în situaţii grele, ca şi în ore de linişte, aceşti ofiţeri de legătură împărtăşesc din plin cu ostaşii noştri şi încordările luptei şi clipele de răgaz.

Sub grindina de obuze şi în faţa perdelelor de gloanţe bolşevice, frăţietatea de arme româno-germană se sudează tot mai puternic.

Iar când ofiţerii de legătură germani părăsesc unităţile române, pentruca alţii să le ia locul, ei aştern pe hârtie tot ce sufletul lor de războinici şi de buni camarazi le dictează.

Iată textul a două scrisori de mulţumire şi recunoştinţă al ofiţerilor germani de legătură, către comandanţii români:

Dragă camarade Coriolan,

In clipa aceasta am primit dela mult stimatul d. general al dvs., brevetul provizoriu al ordinului „Steaua României".

Comunicaţi, vă rog, d-lui General, mulţumirile mele devotate pentru inalta decoraţie, care mi s'a conferit mie pentru datoria mea mică în cadrul Diviziei.

Eu voiu purta această decoraţie cu mândrie şi'mi voiu aminti totdeauna cu drag de ofiţerii şi soldaţii români viteji, care, pentru un scop comun, au adus atâtea jertfe.

Eu ştiu că toţi camarazii germani sunt de aceiaşi părere. Eu am speranţa că acest războiu se va sfârşi în curând şi ne vom putea reîntoarce cu toţii în patrie.

Eu însă am o dorinţă, ca prietenia la camarazii români să o susţin şi mai departe şi vă rog, dacă drumul dvs. vă aduce odată în Germania, să nu uitaţi că eu în orice timp stau la dispoziţia dvs. şi voi fi foarte fericit dacă aţi fi mosafirul meu".

Căpitan H. T.

Prea stimate domnule General,

„Imi trec prin faţa ochilor minunat de frumos timpul petrecut în Divizia dvs. Nici odată nu voi uita acel timp în care umăr la umăr cu camarazii mei români, am putut lupta împreună împotriva inamicului comun. In scurtul timp petrecut în această Divizie J., am avut posibilitatea să cunosc şi să preţuesc poporul român.

Il rog pe domnul General să binevoiască să transmită salutări ofiţerilor din Statul Major şi Comandanţilor Regimentelor.

Luându-mi îngăduinţa să doresc şi pe mai departe noroc de ostaş domnului General, rămân al dvs. cu respectuoase salutări.

Locot. I.

Cele două scrisori rezumă în totul puternica legătură de arme şi sufletească între cele două armate victorioase de pe frontul împotriva comunismului.

Lt. rez. Gh. Gheorghiţescu

„Infiltrarea" în frontul defensiv

de Lt. COL. BENONY

Două pericole ameninţă digul, pe care mâna omului l-a construit împotriva valurilor mării: valurile aruncate de furtună, care cu o furie elementară face în el o spărtură largă în timp de câteva clipe şi izbiturile zilnice ale valurilor, a căror apă se infiltrează treptat, treptat în spărturile şi găurile talazului, îl sapă şi-l scormonesc, până ce într'o zi se prăbuşeşte şi e măturat spre larg.

De comparat cu digul este frontul defensiv, pe care un stat ce se apără îl întinde dealungul graniţelor sale, o armată în faţa spaţiului său de luptă. Lovitura violentă, care are de scop să facă o spărtură în el, este forma clasică a atacului, aşa cum a fost pe vremea când berbecele despica spărturi în zidurile castelului sau în meterezele oraşului. Cu steaguri fâlfâitoare şi în sunet de corn, coloanele, liniile de puşcaşi năvăleau peste câmp, în zilele bunicilor şi părinţilor noştri, împotriva batalioanelor şi regimentelor inamice dispuse linear. In spatele vălătucului de foc al unei artilerii aşezate roată lângă roată, al avioanelor în picaj ce coboară din înălţimi ameţitoare, pe urmele carelor de luptă ce varsă foc, trupele de şoc al infanteriştilor şi pionerilor năvălesc astăzi în poziţiile diviziilor inamice.

Dar nu întotdeauna şi nu pretutindeni se poate obţine succesul prin lovituri violente. Apărarea a devenit şi ea mai puternică odată cu progresul tehnicei armamentului. In armele automate moderne se află o uriaşe forţă defensivă. Sub focul lor, asalturile de masse se prăbuşesc fără cruţare în sânge. Sovieticii au simţit aceasta de mai multe ori spre paguba lor. La aceasta se adaugă faptul că un front defensiv este cu totul altceva decât o linie ieşită în evidenţă împotriva căreia un asalt de masse poate porni direct şi prin care acesta poate străbate dintr'o izbitură ca o pană. El este o plasă adânc eşalonată de cuiburi de rezistenţă ce se sprijină reciproc prin foc. In ochiurile acestei plase un atac masiv se poate prinde uşor, fiind în primejdie de a fi sugrumat. Răbdarea şi perseverenţa duc de multe ori mai sigur la ţel. In timp ce focul de distrugere şi perturbare cade năvalnic de pe pământ şi din aer deasupra cuiburilor de rezistenţă inamice şi constrâng trupa să stea acoperită, trupele de asalt se strecoară spre linia lor înaintată, caută locurile mai slabe, pătrund pe acolo, unde le găsesc, îşi fac drum înainte şi lateral de pe baza astfel obţinută, îşi întind mâna cu unităţile învecinate încercuind un punct de sprijin sau altul, îl închid din ce în ce mai strâns şi distrug cu ajutorul armelor automate conduse prin telegrafie pe ocupanţi sau îi silesc să se predea prin retezarea legăturilor cu sursele de aprovizionare.

Astfel se infiltră când ici, când colo în frontul defensiv părţi din trupele care atacă şi-i ştirbesc forţa cum valurile obişnuite ale mării slăbesc digul, până când începe să se clatine şi se prăbuşeşte.

Fireşte şi defensiva a înţeles de mult să se opună unui asemenea procedeu de atac. Auzim zilnic din comunicatele de pe front de grelele lupte defensive de pe Doneţ şi Oskol. Misiunea lor este astăzi mult îngreunată de iarna răsăriteană, viscolul, ceaţa, întunericul, favorizează tactica de infiltrare. Sub protecţia lor unele unităţi bolşevice au izbutit să pătrundă neîmpiedecate, ba chiar neobservate, într'o deschizătură a plasei defensive cu ochiuri largi, au izbutit, acolo unde a fost posibil, să se instaleze într'o localitate mai apropiată sau mai îndepărtată din spatele frontului, fapt pe care comunicatul bolşevic l-a anunţat triumfător.

Dar strigtăul lor de victorie este de cele mai multe ori o amăgire. Conducerea germană a luptei nu-şi pierde capul din cauza lor. Nici acele puncte de sprijin germane, care au fost tăiate temporar de legăturile cu spatele prin pătrunderea unităţii inamice. Ei îşi sbârlesc şi mai încrezători şi dornici de luptă acele ariciului lor, respingând trupele inamice, care fac greşala să creadă că-i aşteaptă numai un joc uşor şi-i atacă cu uşurătate. Comandamentul german şi-a păstrat însă cu prudenţă puternice rezerve mult în spate. Aceste rezerve trec acum sistematic la contra-atac împotriva inamicului infiltrat. Dacă prin aceasta nu s'ar reuşi distrugerea lui imediată, pentru ochiul bine instruit al soldaţilor poate rezulta imaginea încurajatoare a cocardei, adică o situaţie, în care se află de jur împrejur două inele de încercuire — germani, bolşevici germani. Atunci, comandamentul superior tactic şi mai conştient de ţelul urmărit — acesta este întotdeauna cel german — va şti să desfacă treptat, treptat, nodurile şi anume în favoarea lui mai ales că bolşevicii infiltraţi vor sfârşi cu timpul muniţia şi alimentele.

Cât de incomode sunt pentru sovietice contra-atacurile unor asemenea rezerve rezultă dintr'o remorcă din unul din ultimele comunicate al înaltului comandament german, în care se spune că „Sovieticii" au încercat de repetate ori să înlănţuie forţele germane în câteva spaţii de apărare la vest de sectorul Oskol prin atacuri de masse şi să împiedice conducerea mobilă a luptei, dar că totuş s'a izbutit prin contra-atacurile rezervelor locale să se învingă şi să se distrugă coloanele inamice infiltrate".

Astfel, „infiltrarea" împărtăşeşte soarta tuturor procedeelor de luptă. Ea nu poate avea succes pentru oricine, nu este o reţetă de folosit în toate cazurile. Infiltrarea are nevoie de o mână pricepută pentru a-şi ajunge scopul. Un apărător iscusit, care străjueşte atent frontul său defensiv, va observa la timp spărturile şi găurile, le va umple şi va şti astfel să împiedice pătrunderea.

Cine ascultă, citeşte sau vede material de propagandă inamică şi-l răspândeşte, se pune în slujba duşmanului.

Deci: Luptă contra Propagandei inamice!

Inălţarea sufletului

Acum câteva zile eram într'o adunare a unei societăţi. Erau prezenţi toţi membrii. Vreo cincizeci. Incepuse desbaterea chestiunilor care figurau pe ordinea de zi. Vorbise unul, vorbise altul, contraziceri, lumea se înfierbântase. Fiecare reprezenta un punct de vedere. Il susţinea, vrea să'l afirme, să'l impue. Domnea peste adunare un spirit al neînţelegerii, parcă la urechea fiecăruia s'ar fi aflat câte un spiriduş nevăzut, care aţâţa, care încurca iţele tot mai tare, înveninând. Se ciocneau argumentele pro şi contra. Fierberea creştea, creştea mereu, încât îţi venea să crezi că o să iasă şi încăerare. Preşedintele suna mereu clopoţelul, chema la ordine, dar cine'l mai auzea? Glasurile celor în contradicţie se ridicau şi mai puternice mâinile svâcneau pe deasupra capetelor ca să întărească argumentele. Atmosfera era de furtună...

Şi, deodată, ca printr'o minune sgomotul de iad s'a întrerupt, parcă ar fi plutit pe deasupra capetelor aripa unei vrăji; gurile au amuţit, gesturile au încremenit... Ce linişte emoţionantă s'a întins în sală. Toate privirile s'au întors spre uşă...

El intrase pe uşă, făcuse un pas. doi, dus de braţ de soţia lui. Privea fix, înainte, ca într'o depărtare adâncă. Braţul strângea braţul soţiei lui, ca să fie sigur că stă lângă el.

Il priveau toţi cu încremenire, cu emoţie, care se vedea pe toate chipurile.

Intrase în sală un căpitan erou — cu lumina ochilor stinsă. Pe pieptul lui atârnau cele mai înalte decoraţii ale popoarelor române şi germane, înfrăţite în lupta din răsărit: Crucea „Mihai Viteazul" şi „Crucea de fier" — simbol al frăţiei de arme şi al biruinţei. Işi pierduse lumina ochilor eroul căpitan, dar cea a sufletului îi crescuse odată cu vâlvătaile care'i incendiaseră fiinţa în acele clipe în care se făureşte destinul unui ţări şi al unui neam. Lumina acea din adâncurile sufletului său i se răsfrângea pe chip, într'o aureolă în care privirile noastre căutau cu uimire şi sfială.

Am uitat ca prin farmec „importantele chestiuni la ordinea zilei", când el s'a aşezat între noi şi cu glas domol — glasul omului care vorbeşte dintr'o noapte nesfârşită spre lumină — a început să povestească „cum s'a întâmplat". I'am ascultat în tăcere cucernică, glasul lui ne învăluia pe toţi ca într'un descântec, şi'n emoţia acelei întâlniri ne'am simţit mai tari şi mai buni. El era ca o icoană între noi, un simbol spre care căutam întricaţi, parcă să înţelegem prin fiinţa acea din faţa noastră o taină pe care o purta într'nsul, dar pe care trebuia s'o ştim cu toţii. Ochii lui erau închişi, dar noi am înţeles în clipele acelea, prin vorbele lui că lumina era în el şi nu în noi sau în jurul nostru.

Şi plecând de'acolo, am dus în suflete impresia aceea de înălţare a spiritului, de purificare, pe care am simţit'o cât timp am stat alături de el.

Mihail Şerban

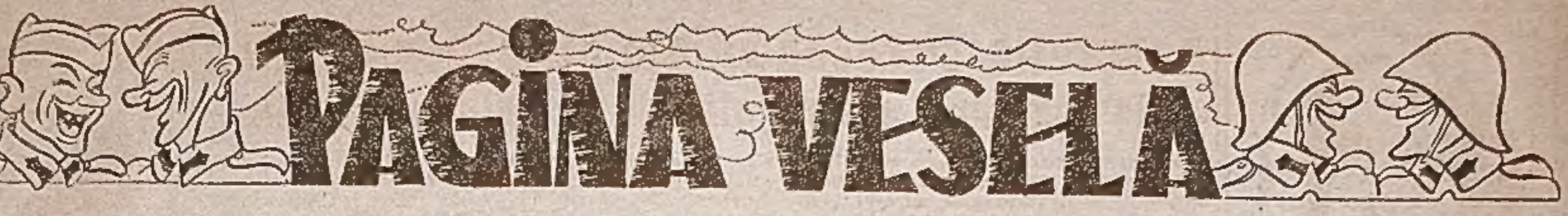

Prinsoarea calicului

Un calic se prinse odată
c'un creștin, că dânsul poate
să mănânce cinci plăcinte
calde, pe nerăsuflate.

Cum fu vorba, i s'aduse
mari, rotunde, la minut
cinci plăcinte... Iar calicul
să mănânce a'nceput.

Inghițea cu nerăbdare
căci pe vrute sau nevrute
trebuia să le termine
cât s'ar fi putut de iute.

Două le-a mâncat! Ei, însă
când ajunse la a treia,
se simți sătul... Da'n silă
o'mbucă și pe aceia.

La a patra simți greață...
Luă puțin câte puțin,
tot gustând cuprins de scârbă,
ca din cupa cu venin.

Dar a cincea neatinsă
i-a rămas pe masă sus
și-și văzu prinsoarea bietul
că pe copcă i s'a dus.

Și își zise cu durere:
— „De știam c'ai să rămâi
nemâncată tu la urmă,
te mâncam... pe tine'ntâi!..

Zaharia G. Buruiană

Intre vecine

— Bună dimineața madam Sofia!
— Bună dimineața! Ce mai faci?
— Bine! Ai auzit soro, de sclivisita asta de peste drum?
— Ce să aud? N'am auzit nimic!
— Auzi, soro, că e bugetară!
— Da? Și eu care credeam că e unguroaică!...

La doctor

— Pujule, scoate limba!
— Nu, n'o scot!
— Se poate? De ce?
— Am mai scos-o eri când vorbeam cu tăticu și mi-a tras o bătaie de m'a smintit!

Copiii de azi

Nicușor stă de vorbă cu madam Popic.
— Madam Popic, dumneata nu ai copii?
— Nu, Nicușor, nu am nici unul.
— Păi de ce nu ai?
— Pentrucă nu mi-a adus barza nici unul!
— Ehei, madam Popic, dacă te lași în nădejdea berzei, poți să aștepți matale mult și bine!

VINE, VINE PRIMĂVARA!

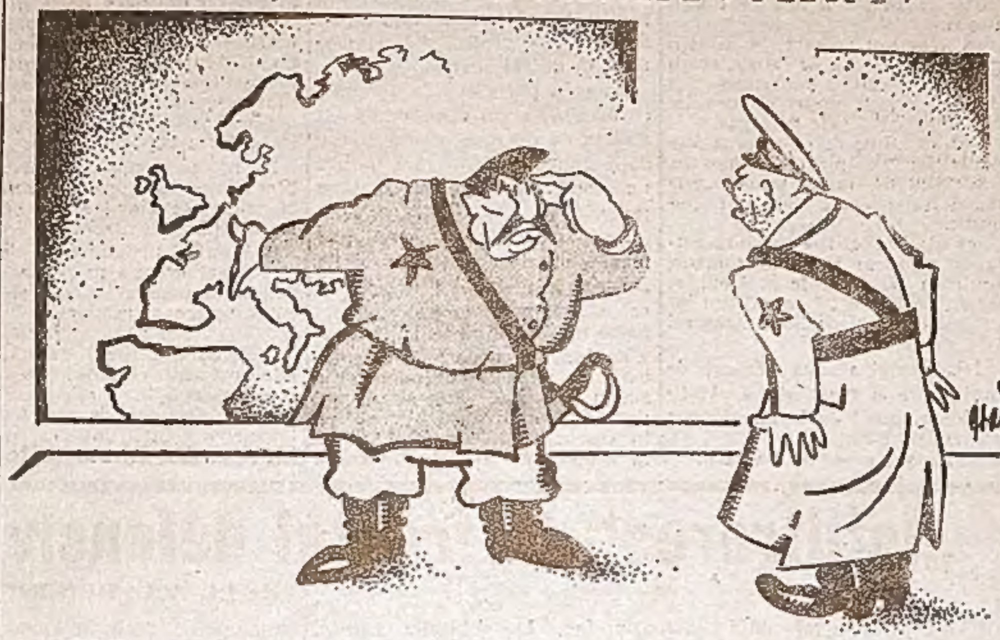

Stalin: *Știi de ce te-am chemat, generale?*
Generalul: *Nu, tătucule!*
Stalin: *Să te gândești cam pe unde o fi drumul mai scurt!*
Generalul: *De ce, tătucule?*
Stalin: *Cum pentruce? Tu nu vezi că vine primăvara?*

Unde dai și unde crapă!

Intr'o dimineață doctorul Ionescu se pomenește cu domnul Nae Papuc în cabinetul lui de consultații... Și doctorul Ionescu îl cunoaște foarte bine pe domnul Nae Papuc, fiindcă locuește la etajul de dedesubt.

— Bună dimineața domnule Nae!

— Bună dimineața! răspunde acesta cam bosumflat.

— Dar ce ai, domnule Nae? că nu prea arăți bine!

— Tocmai d'aia am venit... N'am dormit toată noaptea!

— Ei asta-i! Dumneata omul cu sănătate de fier? Te-a durut capul?

— Nu doctore, să mă ferească Dumnezeu! Insă...

— Muncești prea mult! Asta-i!
— Nu domnule! Muncesc atât cât mă țin balamalele! Dar...

— Atunci poate te-o fi durut vreo măsea, nu?

— Nu, păcatele mele! că am dinții în bună stare! Insă n'am dormit...

— Știu! Am ghicit! E din cauza tutunului! Prea fumezi mult...

— Nu mai fumez! M'am lăsat.. Dar eu am venit...

— Foarte bine c'ai venit! Și zici că n'ai dormit?

— Deloc, doctore... Mă gândeam să viu azi-noapte să vă spun, însă n'am îndrăznit!

— Vai! Se poate? Doar asta mi-e meseria... Poate bei, domnule Nae!

— Beau al dracului! Asta însă-i treaba mea! Beau banul meu. Și nu'mi pasă.. Insă am venit pentru...

— Bun, domnule Nae! Mă bucur că nu m'ai ocolit. Iți mulțumesc... Și lasă, nu te îngriji, că te fac eu bine! Ehei, dacă toți oamenii ar fi ca dumneata, noi, doctorii, am muri de foame.

— Mda! Asta-i cam așa! Totuș am venit acum mai mult de gura nevestei...

— Mie-mi spui? Parcă eu n'am nevastă? Nu le știu eu ce le poate capul? Dar noi trebue să fim bărbați, nu fleacuri, nu?

— Da, și-aici ai dreptate! Dar să lăsăm astea fiindcă am o mulțime de treburi... Eu am venit să...

— Ei asta-i acum! O știi una și bună! Lasă că știu eu de ce ai venit... Parcă e greu să ghicesc?

— Tocmai d'aia! Știi, mie puțin mi-ar fi păsat...

— Nu vorbi așa, coane Nae! Omul e dator să-și îngrijească sănătatea, că d'aia i-a dat-o Dumnezeu

— Știu dom'le! Știu și asta!

— Păi vezi? Ia desbracă-te!

— Să mă desbrac? Pentru ce?

— Să-ți fac o consultație! Nu mi-ai spus că ești bolnav? Cu inima cum stai?

— Las'o dracului de inimă, dom'le! Ce-ți veni? Ce-ți căşună pe inima mea? Ei, lucru dracului!

— Păi nu-mi spuseși d-ta, coane, că n'ai dormit azi noapte?

— Taman așa! Să știi că n'am dormit! Cum era să dorm, domnule, dacă v'ați chelălăit până la ziuă? Ce erau țipetele alea? Mai face omul chef, dar nici așa! Prea de tot! Și-am venit să-ți spui că dacă se mai întâmplă vreodată, apăi să știi că te fac de dormi somnul de veci! cât ești de doctor

d. mait.

HAZURI

Felicitările

— Noroc Ionescule!
— Noroc!
— Ce-am auzit să fie într'un ceas bun! Felicitările mele!
— Nu știu despre ce este vorba!
— Cum asta? Am auzit că te însori!
— Ferească Dumnezeu! Așa rău îmi gândești tu mie, mă caraghiosule!
— Nu, iartă-mă! Dar în orice caz, cred că meriți un card de felicitări pentru asta!
— Da... vorba ăluia: pierdut am fost și m'am aflat!...

Pe stradă

— Bine dragă, tu n'o cunoști pe domnișoara aceasta?
— Ba da!
— De ce n'ai salutat-o?
— Fiindcă fratele meu e certat cu ea!
— Ei și? Ce-are a face?
— Are, fiindcă pălăria pe care o port a fost a lui!

Motiv puternic

— Uite, aci, Ionele, un bilet de închiriat!
— Unde?
— In blocul acesta! Și încă la parter!
— Nu!
— De ce? E în centru!
— Imposibil! Aici șade croitorul meu! Și tu știi că am să-i dau vre-o douăsprezece mii!
— Atunci repede! Să nu te vadă!

In gară

— Ce facem? Plecăm cu primul tren la Iași?
— Da! Sigur!
— Ai consultat mersul trenurilor?
— Nu! Mi-am consultat buzunarele!

Mama mare!

Domnul a venit din oraș. Cum s'a desbrăcat de palton, a și chemat camerista, trecând în baie.
— Mario, te-a vizitat cineva în lipsa mea?
— Da, domnule, a fost mama mare!
— Bine, dar dacă această mamă mare îți va mai veni în vizită să-i spui, că nu se mai bărbierească cu mașina mea de ras!...

Să'ncerce

— La ce te gândești?
— Mă gândesc că dacă m'aș omorî, tu iubita mea ce-ai face?
— Nu știu! Incearcă totuș și-o să văd eu cum stau lucrurile!

BIETUL DE EL!...

— *Domnișoară, dv. ce părere aveți despre divorț?*
— *De ce vreți să știți asta?*
— *Fiindcă vreau să fac o prostie: să vă cer în căsătorie!*

SĂ RÂDEM

Bolnav

— Eu nu pricep cum vine asta! zici că trei nopți la rând n'ai putut să dormi din pricina bolii de ficat și văd că la față arăți ca un om sdravăn, nu ca unul bolnav!
— Păi cin'ți-a spus că sunt bolnav?
— Nu spuseși tu adineaori că ai crize de ficat?
— Da!
— Atunci?
— Dacă nu mă lași să termin!! Crizele de ficat nu le-am avut eu, ci vecinul de alături.

Intrebare

— Nu-i așa, tăticule, că peștilor mari le place foarte mult sardelele?
— Da, puiule! Sigur că da!
— Dacă-i așa, atunci de unde au ei chei pentru deschis cutiile cu sardele?

ȘTIE TOTUL!

— *Mizerabilo, știu totul!*
— *Serios?*
— *Da, totul!*
— *Bravo! Atunci poți să-mi spui dacă am să câștig diseară la cărți?*

CAMARAZI, INSEMNAŢI ZILELE ŞI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilităţi ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la ţărmurile Donului şi ale Volgei, până în câmpiile Crimeei şi crestele Caucazului — şi aceste posibilităţi sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuinţă, astfel încât nimic în ceeace vă priveşte de aproape să nu fie dat uitărei şi în privinţa aceasta aveţi emisiunile Orei ostaşului şi ale Poştei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârşiţi laolaltă cu marii voştri camarazi germani şi italieni frăţia nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei şi voi ajunge la cunoştinţa voastră prin emisiunile Orelor ostăşeşti româno-germane şi româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoştinţă ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiţi cu luare aminte la ele şi tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAŞULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-Bucureşti 364.5 m., şi scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POŞTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 şi 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineaţa

III. ORA OSTĂŞEASCA ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Marţi dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂŞEASCA ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEŞTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informaţii la orele 15.30

Muzică românească: Marţia ora 17

Joia ora 19

Vinerea ora 17

Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă) —

In fiecare zi:

dela 12.20—12.30 informaţiuni

In fiecare Marţi:

dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNATI ZILELE ŞI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

POPORUL RUS NU MAI VREA

CONTINUAREA RĂZBOIULUI

Demonstraţiile de pe străzile Moscovei

Poporul rus, pe care căpeteniile bolşevice l-au adus într'o situaţie tragică, nu mai vrea continuarea războiului.

Prin sate şi oraşe nu se mai vede nici o urmă de bărbat, iar tineretul mobilizat pleacă în convoaie nesfârşite împinse dela spate de evrei şi asiatici. Aspectul acestor tineri este hidos. Fete şi copilandri, îmbrăcaţi prost, lucrează sub teroare câte 10 — 12 ore pe zi.

Prizonierii sovietici declară că niciodată sub regimul bolşevic n'a fost mai rău ca acum în Rusia. Pretutindeni se vede, se aude numai jale, suferinţe şi acte de disperare.

Puţina populaţie care a mai rămas prin sate şi oraşe se adună la răspântii şi critică regimul care i-a adus în cea mai neagră mizerie.

Proteste nesfârşite, plânsete şi blesteme, se aud din ce în ce mai puternic pe străzile Moscovei. Biruinţele armatei bolşevice care se soldează cu mii de morţi, răniţi şi prizonieri, anunţate la Radio în loc să ridice moralul populaţiei — moral ce nu l-a avut sub teroarea bolşevică — stârneşte tot mai multă indignare şi ură.

Pe străzile Moscovei, Leningradului şi alte oraşe mari, mulţimea informată şi despuiată face demonstraţii, ridicând proteste care termină cu ameninţarea şi cu împuşcarea celor revoltaţi.

Decimarea metodică a armatelor bolşevice de către forţele germane şi române a avut darul să revolte şi pe aceia care credeau în steaua victoriei a acestor armate.

Nu mai e mult şi vom asista la tragedia întregei armate bolşevice.

Orbii din acest războiu depun examenul de telefonişti

La sanatoriul Nicolauspflege din Stuttgart, sanatoriu cu mare renume prin reeducarea oamenilor orbi, s'a ţinut zilele trecute un examen pentru orbii din acest războiu cari în urma unui curs de 1 an au fost pregătiţi pentru serviciul de telefonist. Examenul a ţinut 2 zile şi a dat cele mai bune rezultate prin aceea că cu toate greutăţile problemelor puse toţi participanţii au reuşit.

CU CANONIERA IN MAREA NEAGRĂ

LA ARATUL MINELOR BOLŞEVICE

Ne aflam de mai multe zile în mare, executând numeroase operaţiuni de dragaj în faţa unui port cucerit de trupele noastre.

Misiunea era foarte grea şi periculoasă, dar se îndeplinea cu toată seriozitatea, căci de buna executarea depindea siguranţa navelor româneşti cari navigau în acea direcţie.

Din cauza numărului mare de mine pe care bolşevicii, în fuga lor nebunească, le presărase peste tot locul în mare, fără nici o socoteală, treaba noastră mergea destul de anevoe, dar mergea.

Erau aşa de multe încât la fiecare pas, apăreau la suprafaţă împinse de forţe nevăzute şi duşmănoase. Unele explodau, aruncând în înălţime furioase jerbe de apă.

Pe cele mai multe le prindeam, făcându-le inofensive, astfel că simţeam o adevărată satisfacţie când apăreau la suprafaţă.

Munca era grea şi încordată, dar voia bună se citea pe faţa fiecăruia şi glumele ce se ţineau lanţ, ne descreţise frunţile.

Odată cu lăsatul întunericului, truda noastră se întrerupea şi canonierele se întorceau la bază.

Aci, cu toată oboseala, tot se mai găseau câţiva camarazi a căror veselie, şotii şi glume întreţineau atmosfera de-acasă, unde cei dragi nouă, se pregăteau să prăznuiască Naşterea Mântuitorului.

Dar munca noastră nu se sfârşea, astfel că sărbătorile Crăciunului şi ale Anului Nou le-am petrecut arând marea în lung şi lat, smulgând neghina bolşevică din drumul navelor noastre.

Zi de zi, oră de oră, minută de minută, clipele treceau în mersul vremei încet dar sigur şi tot atât de sigur ne apropiam de capătul misiunii noastre, care începuse să devină monotonă şi obositoare din cauza aceleiaşi şi aceleiaşi activităţi neschimbată de atâtea zile, când deodată căpitanul Bill Ladico, secundul canonierii pe care mă aflam îmbarcat, semnală cu vocea tare şi sânge rece:

— *Avion torpilor în pupă.*

De la comandă, comandantul, căpitanul Ghiţă Drimba, ordonă alarma:

— „Oamenii la posturile de luptă".

— Ridicaţi drăgile din apă".

Bimotorul torpilor se apropia din ce în ce mai mult, la mică înălţime, spre a se feri de bătaia tunurilor noastre.

Toţi marinarii având urechea la comandant şi mâinile încleştate pe butoanele de darea focului, aşteptau ordinul de a deslănţui urgia tunurilor noastre antiaeriene.

Acum avionul torpilor era la câteva sute de metri de noi.

Deodată avionul încearcă să manevreze spre tribord şi lansă două torpile, care se îndreptau spre noi cu viteză. La ordinul căpitanului Drimba, timonierul întoarce cârma banda tribord, evitând torpila care trece la câţiva metri de noi de-a lungul canonierii. Acum era clipa când trebuia deslănţuit focul tunurilor antieriene, căci odată cu lansarea torpilei, avionul trebuia să ia înălţime.

Incordarea era mare şi fracţiunile de secundă abia treceau pentru căpitan, secundul navei şi taial tunurilor noastre.

Dacă această clipă era pierdută, avionul putea să scape, dar clipa nu a fost pierdută, căci deodată răpăiala proectilelor luminoase au început să ţâşnească spre avionul inamic.

Acesta, surprins de violenţa focului, începu să vireze disperat spre a scăpa de loviturile noastre, cari îl nimerise în planuri şi fuselaj.

Dar el fugea spre locul de unde venise cuprins de o vâlvătae neagră de fum.

Dâra se îngroşea din ce în ce în timp ce el se pierdea în depărtare.

Dacă l'am distrus sau nu, nu puteam şti cu certitudine şi nici nu aveam timp să-l căutăm, căci mâine misiunea trebuia sfârşită. Pe comandă apăru telegrafistul nostru, care flutura o hârtie albă în mână.

Ce putea ascunde oare acele câteva cuvinte încâlcite. Ne întorceam spre ţară sau de aci vom pleca în altă direcţie?

Lungi clipe de aşteptare. — In sfârşit, deslegarea fericită se citea pe figura ofiţerului cu cifrul.

Comandantul clipind voios, ne surâdea misterios. Ordinul mult aşteptat sosi:

— Băeţi! pe drum cu toată viteza înainte şi acasă!

Bucuria revederii celor dragi transfigurase figura tuturor şi fiecare se întrecea în terminarea ultimelor manevre înainte de a pleca spre ţară...

Cristian Teodorescu

Reporter de război S.M.P. pentru Marină

Artileriştii au luptat cu vitejie

în cotul Donului, alături de infanterişti

Donul rămăsese mult în dreapta, farmecul înserării cucerise sufletele, caii mergeau liniştiţi şi oamenii tăceau.

Noaptea aceea de Decembrie era foarte întunecoasă şi regimentul tunarilor slătineni mergea spre vrăjmaş, pe drumuri nevăzute, ca spre un ţărm necunoscut. Doar vântul răbufnea din stânga liniilor sovietice şi adierea lui făcea să îmbujoreze şi mai mult feţele.

Chesoanele şi tunurile huruiau înăbuşit iar soldaţii păreau că dormitează. In sufletele lor însă răsăreau ca nişte stele zilele însorite ale trecutului cu bucuriile şi necazurile. Peste toate rătăcea neprevăzutul războiului care pândea în beznă. In locuri primejdioase, marea de întuneric era stârpită dintr'odată de o tăcere adâncă; o comandă scurtă sfâşia întunericul, tropotele o acopereau şi marea de beznă parcă îşi pornea valurile nevăzute într'o bântuire de furtună.

Movilele sumbre de oţel se mişcau anevoios pe drumuri şi văicele. Ofiterii alergau săltând în şea alături de baterii.

Intr'un târziu, când tunurile se înşirară pe tot drumul, nu se mai auzi decât sgomotul înăbuşit al maşinilor de fier şi oţel.

Liniile sovietice erau aproape de drumul mare şi trebuia ca bateriile să facă un ocol larg înainte de a ajunge în spatele colhozului dela Obereitz, altfel ar fi fost simţite. De aceea tunurile fură purtate câteva ceasuri numai prin viroage şi drumuri rele.

Când zorile sparseră besna întunericului, caii slătură, flăcăii descălecară şi în jurul chesoanelor începu o mare frământare. Sergenţii împărţeau felurile comenzi, iar soldaţii săpau cu hărnicie la amplasamente. Lopeţile se înfigeau în pământ cu multă putere; când zorile cuprinseră întreg orizontul, totul fu aproape gata, iar la ora 8 când razele soarelui se aşternuseră peste toată firea, oamenii se opriră o clipă într'o strângere de inimă pe care nimeni nu şi-o putea stăpâni. Comandanţii bateriilor inspectează tunurile, le privesc lung, apoi comunicară ordinele primite.

Intr'un adăpost, ce servise cândva sovieticilor, comandantul regimentului vorbeşte liniştit ofiţerilor despre regularea tragerii, când şi când discuţiile sunt întrerupte de sbârnâitul telefonului.

Relatările posturilor de observaţie sunt mereu aceleaşi; sovieticii pregătesc încă un atac la Doboskoy, sector în care patrunsese eroicul batalion de infanterişti comandat de maiorul Pişculescu. Şi prevestirile acestea aveau să se împlinească întocmai pentru că ecoul mitralierelor din liniile infanteriştilor se auzea tot mai puternic. Peste câteva minute, un murmur cu iuţeală de fulger se strecoară dealungul şanţurilor; ruşii atacă din nou în valuri.

Şi pe când maiorul Ionescu Tache împarte ordine comandanţilor de baterii, flăcăii se frământă în jurul tunurilor cu şi mai mare grabă; ghiulelele sunt purtate cu repezeală de mâinile servanţilor iar trăgătorii isbesc cu sete mosorul în nodurile curelelor.

Proectilele pornesc vâjâind, ofiţerii urmăresc cu binoclurile căderea şi bagă de seamă la cele care vin, pentrucă şi ruşii începuseră să tragă. In limpezimea dimineţii rotocoalele de fum lăptos se desfăşoară şi se pierd în zare, asemeni norilor goniţi de furtună. Trăznetele sguduie bateriile iar ghiulelele spintecă cerul cu vaete de muzică fioroasă. Pretutindeni în baterii pluteşte fumul cu miros înăbuşitor de pucioasă.

Se lucrează cu iuţeală şi mare înfrigurare. In stânga, bateriile din sprijinul unui regiment de moldoveni aruncă salvă după salvă. Văzduhul pare o darabană uriaşe în care cineva bate fără întrerupere. Ghiulelele fâşâie prin aer cu aripi de pasăre alungată de toamnă.

— „Lovitură în plin", răspundeau posturile de observaţie. Măriţi derivele şi bateţi toată creasta nord-vestică din faţa satului.

In bateria căpitanului Zaharescu era fierbinţeală mare. Servanţii nu mai prididau şi tunurile aruncau ghiulea după ghiulea. De la sovietici proectilele veneau regulat acum, multe se spărgeau în preajma colhozului Obeleitz iar altele treceau pe deasupra spre câmpii goale.

O zi întreagă dură furtuna aceasta de foc şi fum. Aproape nouă ceasuri urlară bateriile slătinenilor; batalioanele sovietice nu reuşiră să se strecoare prin perdeaua de foc a proectilelor româneşti; cei câţiva care isbutiseră să treacă rămaseră fără suflare în faţa liniilor de infanterişti.

In amurgul zilei, bateriile trecură pe toată întinderea. Se luptară tunarii alături de infanterişti şi de astă dată cu vitejia aceea pe care o vădesc numai oştile vechi şi de veacuri încercate de luptă.

Caporal T. R.

Const. Niculescu-Vâlcea

Reporter de războiu S. M. P.

Proverbe

Să te porți cum o cere locul, nu cum știi.

*

Strică poarta și face fereastră

*

Aleargă scroafa după purcei.

*

Toți porcii au botul la fel.

*

Perele cele bune le mănâncă porcii.

*

Ca popa cu „de dulce".

*

Caută de îngrijește de viață, ca să îngrijească și ea de tine.

*

N'a trecut peste pragul ușii până acum.

*

Nu cum dorești, ci cum poți.

*

Joacă popa de nevoie.

*

Să-ți cânte preotul după ureche.

*

Bătaia e dată de Dumnezeu.

*

Iți tae popa limba.

*

Nu e primit în sat, și de casa popii întreabă.

*

Unul iubește pe preot și altul pe preoteasă.

*

Plătessti ca un negutător.

*

Somnul e jumătate de moarte.

*

Picat din stele.

*

Te iubesc ca spuza în sân.

*

Toate lucrurile se dreg, numai barba spânului nu crește.

*

Și bun și spân să fie nu se poate.

*

Are nouă suflete ca vulpea, pisica, muierea.

*

Un suflet în două trupuri.

*

N'are în ce să-și sufle nasul.

*

Te voi jupui cu cremenele.

*

Nu-l are la stomac.

*

Sezi strâmb și vorbește drept.

*

Sgârcitul are mâna pentru luat, nu și pentru dat.

*

Sgârcitul și risipitorul: ia pe unul și dă pe celălalt.

*

Zidurile au urechi.

*

Fă stână cu berbeci.

• •

Parcă pe tine te-a născut Sf. Maria și pe mine Mărgărita?

*

Nu putea să-și ție sufletul.

*

Si-i ia sufletul cu binele.

*

Bate samarul să priceapă măgarul.

*

A rămas ca Sulța cu cana.

*

Mi-a adus sufletul la gură.

*

La poarta surdului, dacă n'ai treabă urlă.

*

Cine cade în Mare și de șarpe se prinde.

*

Intâlnești șarpe pisează-i capul.

*

Cine șarpe încălzește, pe dânsul să-l muște întâi.

*

Iți sta ca șaua pe măgar.

*

Sutimele mărită nebunele.

*

Dacă nu-l calci pe coadă, pe șarpe, nu se întoarce să te muște.

*

A sărit ca mușcat de șarpe.

*

Bătaia și rușinea nu se șterge.

*

Traduce prăjina jur împrejur.

PROBLEME CULTURALE

Epoca de criză în care ne aflăm schimbă cu totul structurile sufletești, preocupările zilnice ale oamenilor, conceptul de viață. Greutățile sunt din ce în ce mai mari. Cu toate acestea omul devine din ce în ce mai risipitor: nesiguranța zilei de mâine te face să trăești cu mai multă intensitate pe cea de astăzi, să fii mereu în prezent. De aici o risipă am putea spune necugetată, a banului. Și, mai ales, o lipsă de discernământ critic.

Această lipsă se simte și în domeniul intelectual. Cărturari anonimi, ajunși peste noapte, ca și îmbogățiții de război, devin traducătorii tuturor mediocrităților apusene, care ne sunt apoi servite spre cultivare și delectare.

Această literatură nouă este făcută după rețeta bine cunoscută negustorilor. Se urmărește un singur lucru: câștigul material, pentru editor și traducător. De aceea ele se fac la repezeală, după legea cererii și ofertei.

Și lumea cumpără, cumpără că nu mai are ce face cu banul.

Dar lucrurile acestea trebue să aibă un sfârșit. Oamenii de elită ai literaturii noastre sunt poate obosiți. Unii sunt îmbătrâniți, alții necăjiți, iar tineretul scrie altfel. El țese prin sângele și sacrificiul lui istoria nepieritoare a neamului.

Suntem într'o pauză a unei mari orchestrații. Atunci apar vânzătorii de limonadă și zaharicale, iar publicul care e un pachet de nervi, nu poate sta locului. Cumpără ce i se oferă.

Desigur, literatura românească are nevoie de capodoperile literaturii universale.. Ideia lui Heliade Rădulescu, de acum o sută de ani, este din nou actuală. Vremurile noastre impun numai modernizarea planului de odinioară. Dar nu cu aceasta se ocupă „foliții" noștri. vorba lui Caragiale.

S'a ridicat de atâtea ori problema cărții românești. S'au făcut chiar congrese și expoziții, fără niciun rezultat. S'a spus că avem o criză a cărții fiindcă nu avem cetitori. O experiență nouă a vieții mele îmi dă putința să vorbesc în cunoștință de cauză. Cartea românească se citește. Chiar și cartea cea scumpă se poate răspândi în câteva mii de exemplare. Anumiți editori însă au obișnuit oficialitatea cu ideea că în România nu se citește.

Și totuși, avem de discutat mai multe probleme în legătură cu cartea românească. Și în acest domeniu, ca pretutindeni, se simte nevoie de orânduială. Însă nu cu aceasta am ținut să mă ocup în prezent. Pentru un moment, singura dorință este aceea de a biciui năvala de romane prost traduse și alese, care îmbâcsesc tineretul, aducând în schimb bani buni editorilor și traducătorilor.

Atunci când opinia publică nu reacționează în contra zig-zagurilor firești ale unor rătăciți, se impune ca organele de Stat, în sarcina cărora cad și preocupările literare, să ia măsurile de rigoare. Cultura nu poate fi industrializată, comercializată, după cum cultura nu poate fi lăsată pe mâna oricui. După cum un zugrav, după cum un manufacturist ucenicește ani de zile pentru a deveni patron, tot astfel și unui editor trebue să i se impună o pregătire.

Din păcate, la noi, editor poate ajunge oricine. Odată ce și-a deschis taraba, simțul negustoresc îl face să vadă de unde bate vântul și într'acolo se îndreaptă cu nesaț.

Contra acestora și a tuturor traducătorilor de duzină îmi îngădui să cer atenția oficialității, care nu poate fi decât aceea de oprire a intoxicării morale, care nu este susținută de niciun principiu estetic.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

BIR. Dările sau impozitele în bani se numeau altă dată biruri. „Birul de țară" sau ilișul era darea personală către stăpânire. (Boerii erau scutiți). — Repartiția birului se făcea prin „cislă", pe localități, pe județe. — In sens larg, afară de birul propriu zis, se înțelegea prin bir, alte multe dări cari au variat după timpuri. Perceperea tuturor era defectuoasă și arbitrară, dând loc la neînfrânate abuzuri ale agenților trimeși să aducă sumele cerute de stăpânire. „Năpaste" era birul pe care trebuia să-l împlinească obștia locuitorilor unui sat pentru cei ce nu puteau plăti.

• •

BAIA. (Vechiu: „Târgul Moldovei"). Sat în jud. Baia, pe Moldova; altă dată oraș cunoscut la 1300 ca așezare săsească. Primul scaun al Mold. sub Dragoș și urmașii lui, pela 1350 Târg întărit; începu să cadă în sec. 17. — Biserica catolică episcopală, azi în ruine, frumoasă clădire gotică în care era mormântul (1410) Margaretei Doamna lui Alexandru Vo., de care a fost zidită la încep. sec. 15. — Biserica Albă Sf. Gheorghe, refăcută la încep. sec. 17 și azi restaurată, fusese zidită de Ștef. Vodă la 1467. Biser. din mijloc. târgului ridicată de Petru Rareș la 1532. — La Bogata, în apropiere, la locul „Cetățuia", urme de întăriri. — Așezare preistorică. — In evul mediu era la B. baie (mine) de fier. — La 1467 fu înfrânt acolo Regele Matei al Ung. de Ștefan V și târgul ars.

• •

ALEXANDRU I. cel bun. Domn T. Mold. 1400-32, fiul lui Roman Voevod. In legături bune cu regele Poloniei, suzeranul său, intră în stăpânirea Pocuției (1411). Al întări Moldova în hotarele ei cele mai întinse și într'o domnie liniștită organiză statul și biserica și introduse instituții din Polonia și Bizanț. Numai târziu avu conflicte cu Dan al T.-Rom. care năvălise în Moldova și căruia îi luă Kilia; și cu Polonii la 1432, când fiind de partea marelui Duce al Lituaniei, regele Vladislav îi luă Pocuția † 1432. Avu de soții pe: Margareta de Losonz, Ana fiica lui Mircea, Ringala de Lituania și Marina.

• •

ALBANEZI (Arnăuți, Arbănași). In oastea domnilor T.-Rom., încă din sec. 14, serveau Albanezi, cunoscuți prin bărbăția lor. Cu timpul ei veniră mai numeroși, formând mai târziu corpurile de ostași cunoscute sub numele de „arnăuți". Mulți A. au rămas și venit în țară, până în zilele noastre, ca negustori. (Numele lor național e „Skipetar", la Turci arnăut; la greci arvaniti; la sârbi arbanasi).

• •

MEMORANDUL. La 1892 Comitetul național al Românilor din Transilvania hotărâse prezentarea Împăratului Franz Iosef, printr'o delegație (prezidată de I. Rațiu), a unui memoriu care arăta starea critică a Românilor din Ardeal. Delegația ne fiind primită, M. a fost publicat, și ca urmare autorii ei au fost judecați la Cluj și osândiți la închisoare pentru trădare față de statul maghiar.

• •

MEGIAȘ. Se numeau astfel proprietarii mici de pământ, oameni liberi, cari stăpâneau în devălmășie. Până în sec. 16 era chiar nume generic pentru orice stăpân de pământ.—Stăpânirea pământului nehotărnicit era „megieșească", spre deosebire de cea mare, hotărnicită, sau „boerească". — „Megieșire" era eșirea din rumânie prin răscumpărare. — Cuvântul m. e slav, însemnând vecin de moșie.

• •

COLUMNA LUI TRAIAN. Spre aducerea aminte a războaelor purtate pentru cucerirea Daciei. Traian puse să se ridice la Roma în Forum Traiani, o coloană de marmoră împodobită cu baso-reliefuri, la an. 112. — Inaltă de 100 picioare rom. (35 m.); pe toată suprafața ei, urcând în spirală de 200 metri, se desfășoară sculpturile în piatră înfățișând scene din războiul dacic, de un mare interes pentru istoria noastră. Statuia lui Traian din vârf, a fost înlocuită de Papi în sec. 16, cu a S-tului Petru. In camera de jos se află urna funerară a lui Traian. Perfect păstrată, coloana e unul din frumoasele monumente ale Romei. Operă a lui Apolodor din Damasc.

• •

ALBA-IULIA-FĂGĂRAȘ. Titlul arhiepiscopiei unite (greco-catolice) a Românilor din Transilvania. Inainte era episcopie cu scaunul la Alba-Iulia; de la 1855, ca arhiepiscopie la Blaj. — Episcopi: Atanasie Anghel 1701—15. Ioan Giurgiu Pataki 1715—27. Ioan Inocent Klein 1729—51, Petru P. Aaron 1752—64, Atanasie Rednic 1764—72, Gregore Maior 1772—82, Ioan Bob 1783—1830, Ioan Lemeny 1832—50, Alexandru Sterca-Suluț 1851, cu titlul de arhiep. și mitropolit 1855—67, Ioan Vancea 1867—1892, Victor Mihaly 1892—1918, Vasile Suciu 1918—35, Alexandru Nicolescu 1936. — (Până la 1853 episcopii ereau sufraganți ai arhiep. de Strigon a Ungariei).

• •

ALBA IULIA. Episcopia și Mitropolia ortodoxă a Transilv. în sec. 16 și 17 (1570—1698). Mihai Vodă așeză (1599) pe mitrop. Ioan și de atunci ep. purtară titlul de mitropolit. După unirea ep. Atanasie cu biserica romană, rămase „unită". — Episcopi: Eftimie dela Neamț 1571—4, Cristofor, Ghenadie mitr. 1578-85, Ioan de la Prislop 1585, mitrop. 1599—1601, Teoctist, August, Teofil, Dosiței, Gheorghe (Ghenadie II) 1629—40, Ilie, Simeon, 1643—51, Daniil 1652—6, Sava Brancovici 1656—80, Ghenadie, Iosif Budai, Varlaam 1685—92 Teofil 1692—7, Atanasie Anghel 1698—1701.

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

73.

74.

In cercurile de sus se pune câte un zece latin (X) și în cele de jos câte un opt.

X X —
8 8
2 2

Deci 88 din 20 = 22.

75.

Un kilometru.

76.

Numerele 2, 7, 5, 4 și 2, 7, 5, 4, adunate, dau tot 18.

77. BUTOIUL

Moș Glumici are în grădină un butoi pentru strâns apă de ploae, pe care vi-l arătăm în figură. Până la semnul cu săgeata adică o treime din butoi, încap cinci găleți de apă. Moș Glumici vrea să știe câtă apă încape în jumătate de butoi.

*

78.

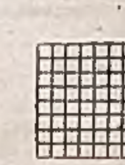

Aci vedem un pătrat cu 64 spații. In fiecare spațiu se va pune un bob de orez. Vom distribui în aceste spații 40 boabe în așa fel, încât să numărăm în fiecare rând vertical și fiecare rând orizontal cinci boabe.

Pentru a ușura problema vă destăinuim că e mai bine să se distribue mai întâi cinci boabe pe fiecare linie dela margine. In felul acesta s'au și plasat 20 de boabe.

*

79. O IMPĂRȚEALĂ GREA

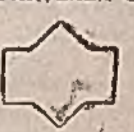

In mijlocul unui covor se vede alăturatul desen. El a trezit curiozitatea lui Moș Glumici. Drept rezultat al observațiilor sale, el ne dă următoarea problemă: împărțiți desenul în patru părți egale!

La spusele noastre că această problemă nu este grea, Moș Glumici ne spune: Condiția este ca numai câte două părți să aibă aceeași formă". Acum problema e ceva mai grea.

*

80. JOCUL CU BILE

In fața ferestrei lui Moș Glumici, trei băeți se joacă cu bile mici. A și B mizează toate bilele contra lui C.; câștigă și primesc ambii dela C. atâtea bile câte au mizat. Acum A și C. joacă, fiecare cu toate bilele sale și câștigă din nou. Când s'a terminat jocul, fiecare băiat poseda 24 de bile. Câte bile avea fiecare la începutul jocului?

Reportajele Zilei

Din țară

FRĂȚIA ROMÂNO - FINLANDEZĂ

A luat ființă în București Asociația Româno-Finlandeză al cărei scop este să strângă și mai mult legăturile de prietenie cu eroica țară dela Nord, înfrățită prin destin cu țara românească.

D. Prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri, înfățișază în aceste scurte și înflăcărate cuvinte îndreptățirea și țelurile Asociației:

Asociația româno-finlandeză nu este decât expresia unei comunități de destin pe care a întemeiat-o geografia, istoria și lupta comună.

In Arcul Baltic, Finlandezii; In Arcul Carpatic și la Marea Neagră noi, suntem înfrățiți de aceiași voință de a ne păstra ființa națională, onoarea și drepturile.

La 6 Decembrie am mărturisit gândul întreg pentru Finlanda: Finlanda este imaginea propriei noastre conștiințe.

Azi, conștiințele noastre se unesc.

MIHAI ANTONESCU
Vice-președintele Consiliului de miniștri

Parastasul dela cimitirul militar Ghencea pentru pomenirea eroilor căzuți în războiul pentru desrobirea Neamului

Sâmbătă dimineață, s'a oficiat la cimitiul eroilor Ghencea, un parastas pentru pomenirea și odihna sufletelor eroilor ofițeri, subofițeri și ostași căzuți pe câmpul de onoare în răsboiul pentru desrobirea Neamului.

Serviciul divin a fost oficiat de un sobor de preoți în frunte cu părintele protoereu maior Croitoru, părintele căpitan Ianculescu și diaconul militar Olescu.

In jurul estradei pe care au luat loc preoții slujind parastasul, estradă care se afla așezată în imediata apropiere a mormântului generalului erou Alexandru Ioanițiu, au luat loc familiile eroilor precum și ofițerii delegați din toate unitățile din Capitală, câte o delegație de elevi ai școlilor militare din Capitală, precum și câte o delegație de ostași din toate armele și unitățile cu garnizoana în București.

La începutul serviciului divin, muzica unei unități de grăniceri a intonat Ruga iar la sfârșitul ei Imnul Eroilor.

După oficierea serviciului religios, preoții și familiile eroilor, s'au oprit la fiecare mormânt în parte, oficiind câte o nouă și scurtă slujbă.

ȘI ACUM CA ȘI IN 1917-1918, SOLDATUL ROMÂN LUPTĂ IMPOTRIVA BOLȘEVISMULUI

O mare publicație franceză preamărește eroismul ostașilor români.

După ce evocă România primitoare și veselă din vremurile pașnice, autorul ține să sublinieze eroismul ostașilor ei de astăzi și adevăratul caracter al dârzului popor român în lupta sa națională.

Revista înfățișează lupta soldaților români contra bolșevismului rus în Moldova în 1917 și contra bolșevismului ungar al lui Bela Kuhn, situația țării până la 6 Septembrie 1941 și, în sfârșit, venirea la putere a Mareșalului Antonescu, „ostașul pe care întreaga armată îl respectă și care a știut să recunoască în această armată elementele reprezentative ale unui spirit realmente național".

Cu un asemenea șef militar și cu un asemenea șef al guvernului, adaugă revista săptămânală franceză, armata română nu este numai mândră de drapelele ei biruitoare, dar a căpătat conștiința deplină a misiunii ei, care se confundă cu însuși destinul Patriei.

Articolul reproduce pasaje din proclamația Conducătorului dată în ziua intrării României în război și subliniază rolul jucat de d. prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Cosiliului de miniștri, alături de Mareșalul Conducător în reconstrucția țării.

Care este francezul se încheabă în încheere autorul, care nu va face urarea cu această țară, devenită națiune mare, să învingă dușmanii ei direcți, care sunt dușmanii întregei civilizații, precum și primejdiile trecătoare și greutățile vieții create de război, greutăți ce trebuesc îndurate stoic spre a garanta biruința păcii? României, Franța nu îi va precupeți prietenia sa.

TEMNIȚĂ ȘI LAGĂR PENURU NEREGULI IN LEGĂTURĂ CU MOBILIZAREA PENTRU LUCRU

In urma controlului făcut de către organele militare s'au constatat abuzuri și fraude în legătură cu mobilizații pentru lucru din comuna Petroșița și Glodeni jud. Dâmbovița.

Ca urmare a neregulelor constatate s'au luat următoarele măsuri:

1. Arestarea în vederea judecării de către Curtea Marțială a locuitorilor Ion N. Ilie, Popescu N. Nicolae și Ilie N. Nicolae din comuna Petroșița și Glodeni județul Dâmbovița, pentrucă au beneficiat ilegal de mobilizare pentru lucru în agricultură.

2. Internarea în lagăr pe timp de 8 luni, cu începere dela 2 Ianuarie 1943, a următoarelor persoane:

1) Paul Grigorescu, fost primar al comunei Petroșița jud. Dâmbovița, pentru propuneri nesincere de mobilizare pentru lucru.

2) Gheorghe Ionescu, primar și agent agricol al comunei Glodeni județul Dâmbovița, pentru lipsă de control.

3) Ion Seceleanu, agent agricol în comuna Petroșița jud. Dâmbovița, pentru lipsă de control și supraveghere.

4) Avram Grigorescu, proprietar din comuna Petroșița jud. Dâmbovița, pentru complicitate.

Din Străinătate

„Soarta Reichului este în același timp și a noastră"

a spus președintele Statului ceh

Intr'un apel adresat populației cehe, d. dr. Hacha președintele Statului a spus între altele:

„Știm care este datoria noastră față de Reich și de noi în șine. Tot așa cum ne-am despărțit pentru totdeauna de Anglia și de aliații ei, ne-am legat pentru totdeauna și fără rezervă de imperial german, și aceasta cu cea mai deplină credință. Soarta Reichului este în același timp și a noastră. Ne dăm seama de acest lucru în special azi când din nou se fixează, pentru secole, soarta Europei.

Bolșevismul este nu numai dușmanul Marelui Reich German ci este și inamicul nostru și în ceasul istoric din anul 1941, împreună cu Reichul, am pornit lupta fățișe împotriva lui. Alături de Reich, suntem hotărîți să ducem lupta până la capăt, până la victoria finală. Bolșevismul în Boemia și Moravia nu ar însemna altceva decât sfârșitul civilizației noastre seculare.

Să ne punem deci pe lucru. Toate forțele vor fi mobilizate acum în vederea războiului și a nevoilor lui. Frontul, care ne apără către răsărit, are nevoe de arme. Să facem tot ce e posibil pentru ca năpasta războiului să ne înghită țara noastră. Să nu lăsăm, ca statul sovietic, cu mecanismul lui necruțător, să facă sclavi din copiii noștri. Să ferim țara noastră de foamete și distrugere.

Incăodată, Istoria ne cheamă. Faceți-vă datoria. Nu este loc pentru cei slabi și nehotărîți în Europa Nouă. Bărbați și femei cehe luați-vă locurile în această luptă; nimeni să nu rămână departe".

Apelul se termină cu cuvintele: „Trăiască Fuehrerul nostru Adolf Hitler. Trăiască pe veci Reichul, Patria noastră".

Grozăviile săvârșite de bolșevici

Numai în patru ani și anume din 1919 până în 1923, bolșevismul a suprimat 815.000 țărani, 334.000 intelectuali, 260.000 soldați, 192.000 lucrători, 45.850 ofițeri, 19.000 funcționari, 8800 medici, 6575 profesori. Acestea sunt cifre absolut exacte, extrase din izvoarele oficiale bolșevice.

Tot așa cum pe vremuri bolșevismul nu s'a dat în lături dela nici un fel de grozăvii, nu încape îndoială că și în cursul actualului război ele nu lipsesc.

Este deajuns să se amintească că guvernul bolsevic nu a voit să adere la niciuna din convențiile internaționale privitoare la ducerea războiului. Că săvârșirea de atrocități este o metodă bolșevică, aceasi pretutindeni, reese din măcelurile comise de bolșevici în Spania, unde au omorît între alții 20 mii preoți, 15.000 de călugărițe și 10 episcopi.

Intr'un document din 1 Iulie 1937, episcopii spanioli afirmă că bolșevicii au masacrat peste 300 mii de catolici.

MOSCOVA IȘI LEAPĂDĂ MASCA

O nouă manifestare a planurilor sovietice de bolșevizare a Europei o formează atitudinea potrivnică a oficialităților din Moscova, împotriva așa zisului guvern al Iugoslaviei, cu reședința la Londra.

Kremlinul reproșează acestui guvern faptul că generalul Mihailovici, șeful rebelilor sârbi, care are legătură cu așa zisul guvern, nu colaborează cu mișcarea partizanilor comuniști. Prin proteste prezentate la Londra, împotriva guvernului nominal iugoslav, pe care altădată îl recunoscuse ca fiind cel legal, Kremlinul se amestecă direct în chestiunile interne ale Jugoslaviei, luând și în mod oficial rolul de protector al Mișcării partizanilor comuniști.

Nu este, desigur pentru prima oară, că Moscova manevrează în vreun stat European pentru a răspândi și sprijini bolșevismul. Sângeroasa experiență a Spaniei a fost ultima tentativă bolșevică care a dat greș înaintea actualului război. Totuși Moscova atunci mai lucra sub masca Kominternului; azi însă Kremlinul, bazat pe forța militară sovietică, și-a lepădat ipocrizia și lucrează pe față. Această din urmă situație însă este preferabilă, pentru că în felul acesta monstrul bolșevic poate fi mai lesne combătut.

Un ordin de zi al mareșalului Goering

Mareșalul Goering, comandant suprem al aviației, a dat următorul ordin de zi, cu prilejul zilei de 1 Martie, când se serbează „Ziua Aviației":

„Soldați ai aviației!

De ziua tinerii și vitezei noastre arme, gândurile mele se îndreaptă mai mult ca oricând către voi. Cunosc curajul vostru eroic pe toate fronturile și felul neabătut cu care vă îndepliniți datoria în orice post.

Aviația a pregătit calea unor victorii uriașe. Ea s'a călit în cele mai grele lupte de iarnă. Ceeace nu ne doboară, ne face mai puternici. Astfel, la ceasul potrivit, vom lovi cu noui forțe pe inamic și îl vom nimici oriunde îl vom întâlni.

Camarazii mei, victoria trebue să fie a noastră și va fi a noastră. Plini de această încredere, salutăm mândri și adânc emoționați pe camarazii noștri cari au murit. Ei și-au dat viața pentru Germania și pentru libertatea poporului nostru. Spiritul lor de jertfă ne face de neînvins.

Heil Fuehrerului, Heil aviației!

HERMANN GOERING

CONDAMNĂRI GRELE IN INDIA

Se află din Shanghai că un alt partizan influent al lui Gandhi a murit în închisoare.

Este vorba de congresistul Kanna care a luat parte foarte activă la evenimentele din luna August 1942 și a fost arestat odată cu Mahatma Gandhi și ceilalți șefi politici indieni.

In acelaș timp, un număr de opt indieni au fost condamnați la moarte, doi la deportare și patru la cinci ani de închisoare.

Condamnații sunt acuzați a fi provocat moartea unui ofițer britanic și a unui canadian în timpul turburărilor ce au isbucnit în urma arestării câtorva șefi congresiști.

Aspre măsuri împotriva evreilor din Bulgaria

In cursul ultimelor sale declarații în Sobranie, d. Goliuboff, ministrul de interne al Bulgariei a arătat că în viitor se vor lua măsuri noi și mai severe împotriva evreilor.

In Bulgaria au fost înființate patru tabere de concentrare pentru evrei. Evreii suspecți sau cei care răspândesc svonuri false au fost trimiși în aceste tabere, fiind aduși din toate regiunile Bulgariei.

Cei mai periculoși dintre acești evrei, a declarat ministrul de interne, vor fi trimiși probabil în ghetto-urile din Polonia întrucât s'au făcut demersuri în acest sens. Intr'adevăr, cercetările poliției au stabilit că în toate actele de sabotaj și de asasinat, cari s'au înmulțit în ultima veme, rolul principal l-au avut un grup de evrei și evreice.

Maisky deschide ochii englezilor

Se află din Londra că mai multe ziare din capitala Marei Britanii subliniază câteva pasagii dintr'o cuvântare rostită de ambasadorul sovietic, Maisky, care cu prilejul inaugurării unei expoziții la Londra, a rugat publicul englez să nu prețuiască prea mult forța de luptă a armatei roșii.

Un ziar scrie: Bine a făcut d. Maisky că a deschis din nou ochii englezilor cari, de mai multe luni, erau pradă unui val de optimism exagerat. Pentru toți cei cărora cuvintele rostite de d. Maisky nu sunt destul de precise, înfrângerile suferite în Tunisia trebue să le dea de gândit.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

In ajutorul familiilor de eroi

Căminul cultural „Spiru Haret" din comuna Brătușeni, jud. Bălți, începând cu luna August 1942, a ajutat un număr de nouă familii de eroi din diferite părți ale țării, trimițându-le până la 1 Ianuarie crt., suma globală de 75.000 (șaptezeci și cinci mii) lei.

Burse și ajutoare pentru copiii de militari

„Casa dotației oastei" aduce la cunoștința ofițerilor, subofițerilor și maiștrilor militari cari doresc a obține burse și ajutoare școlare pentru copiii lor, elevi în școli secundare sau studenți, ajutoare pentru îngrijirea sănătății, naștere și căsătorie că în vederea obținerii acestor ajutoare sunt obligați a-și înainta raportul pe cale ierarhică susținut de șeful unității respective și sprijinit de actele doveditoare.

Cine săvârșește jafuri noaptea este pedepsit cu moartea

Dela 2 Ianuarie 1943 până la 15 Februarie 1943, au fost condamnați la moarte pentru crimă de furt săvârșit în timpul orelor de camuflaj, următorii indivizi:

1. Drăgan Dimie; 2. Alexandru Samoilă, com. Fundulea-Ilfov; 3. Marin Constantin, București, strada Calimachi 61; 4. Traian Popescu, București, str. Mașina de Pâine 26; 5. Nicolaescu Alexandru, București, str. Ștefan cel Mare 7; 6. Wolf Vasile, București, calea Griviței Nr. 115; 7. Ilarie Coca, București, str. Toilor Nr. 6; 8. Nica Gheorghe, București, str. Eroilor Nr. 15; 9. Roșu Marin zis Marian, București, strada Cluj Nr. 94; 10. Anghel Gheorghe zis Carcalete, București, str. Niculcea Nr. 5; 11. Vasile Gheorghe, București, str. Făt Frumos Nr. 21; 12. Stancu Iondan, București, str. Sevastopol Nr. 18; 13. Ștefan Dumitrescu, București, str. Sevastopol Nr. 18; 14. Cristian Const. com. Vicovul de Jos, jud. Rădăuți; 15. Băleanu Victor, com. Volovăț jud. Rădăuți; 16. Marin Gavrilă, com. T. Vladimirescu, str. Bacus Nr. 7; 17. Teodor Berianu, București, Fd. I Raion Nr. 6; 18. Niță Ion, București, str. Dristor Nr. 7; 19. Chițan Dumitru, București, Fd. Părului Nr. 9; 20. Pancu Dobrică, București, str. Lăptari Nr. 6; 21. Ardeleanu Gh., comuna Dridu, Ilfov; 22. Stoian T. Ion; 23. Enache Florea.

EXTERNE

O slujbă religioasă în memoria eroilor dela Stalingrad

In urma inițiativei consulului Germaniei dela Alicante, s'a oficiat o slujbă religioasă pentru odihna sufletelor soldaților germani, români și croați, căzuți la Stalingrad.

După terminarea slujbei, preotul a ținut o predică în care a subliniat fraternitatea de arme dintre Spania și Germania, consfințită prin sângele vărsat.

In partea finală a predicei sale, preotul a ținut să observe că toți spaniolii au obligația de a susține lupta împotriva comunismului, care este inamicul cel mai mare al creștinătății.

România, — o minune

In ziarul vienez „Neues Wiener Tagblatt" a apărut un articol, închinat țării noastre în care între altele, se spune că „România renăscută, care luptă cu atâta vitejie pe frontul de răsărit, e privită deseori ca o minune. Soldatul român a luptat în războaiele trecute tot atât de vitejește și tot atât de hotărît ca și astăzi.

Rapoartele germane cu privire la bătălia dela Mărășești, din trecutul războiu mondial aduc adversarului român de altă dată o recunoaștere justă și laudă perseverența soldatului român„ în lupta corp la corp.

In memoria eroilor dela Stalingrad

In prezența primului ministru bulgar și a reprezentanților diplomatici ai tuturor puterilor care au aderat la Pactul Tripartit, organizația „Branik" a tineretului bulgar a organizat Duminică dimineața o ceremonie consacrată luptei pe care o duce Germania și aliații ei și, în special, memoriei eroilor dela Stalingrad.

„Tineretul bulgar socotește sacrificiul celor ce și-au dat viața la Stalingrad, — a spus în cuvântarea sa d. Stefanoff, șeful tineretului bulgar, — drept un îndemn stăruitor de a sluji cu toate forțele ideea ordinei noui".

Grozăviile săvârșite de bolșevici în ținuturile pe care le-au ocupat

După declarațiile refugiaților, prizonierilor și dezertorilor sovietici, unitățile poliției secrete bolșevice care au intrat împreună cu trupele sovietice în ținuturile părăsite de germani, s'au dedat la masacre groaznice în rândurile populației. Abia intraseră vârfurile diviziilor sovietice în orașele caucaziene, că toate persoanele care stătuseră în legătură cu trupele și autoritățile germane au fost denunțate de către spionii comuniști. Același soartă au avut-o și cei cari încartiruiseră soldați germani. Au căzut victime asasinatelor, chinuirilor și deportărilor mai ales bărbații și femeile în locuințele cărora s'au găsit obiecte de proveniență germană. Denunțarea a luat în Uniunea Sovietelor atari proporții încât nici părinții nu mai pot fi siguri măcar de proprii lor copii.

Mobilizare civilă în Grecia

Comandamentul suprem din Grecia Meridională a dat o ordonanță prin care se dispune mobilizarea civilă a tuturor grecilor între 16 și 45 de ani, care locuesc în Grecia ocupată de trupele germane.

Crucea de Fier pentru o aviatoare germană

La propunerea mareșalului Goering, șeful suprem al aviației, Fuehrerul a acordat Crucea de Fier clasa II-a contesei Melitta Schenk von Stauffenberg, născută Schiller, inginer-diplomat, pilot, șef de bord de aviație, aflată în serviciul armatei aerului, drept recunoaștere a serviciilor aeronautice excepțional de îndelungate pentru o femeie și a rezultatelor de importanță militară pe care le-a obținut în domeniul desvoltării tehnice și a materialului de aviație, în special în acela al încercărilor avioanelor de atac în picaj germane.

1943 **MARTIE** 31 Zile

Răs. soarelui 6,39 SĂPT. 10 Ap. soarelui 17,47

MARȚI

2

ORTODOX: [illegible]

CATOLIC: [illegible]

PROTESTANT: [illegible]

Zile trecute 60

Zile rămase 305

«Unitatea și forța Neamului aduce plinătatea drepturilor.» (Mareșal Antonescu)

Comuniști condamnați în Bulgaria

Tribunalul militar din Gabrovo (Bulgaria) a condamnat la moarte doi comuniști iar pe un al treilea la muncă silnică pe viață.

Condamnații asasinaseră în Octombrie trecut un polițist, pe care îl atrăseseră într'o capcană.

Lipsa metalului în Statele-Unite

Autoritățile din Washington au decretat suprimarea oricărui fel de metal pentru confecționarea uniformelor militare. Nasturii și celelalte garnituri precum și orice alt ornament sau insignă, vor trebui să fie fabricate din altfel de metale.

500.000 polonezi emigrează în Brazilia

Cercurile emigranților din Londra anunță că președintele Roosevelt a discutat cu președintele Vargas al Braziliei problema emigrării a 500.000 de polonezi în statul brazilian Parana.

D-nii Churchill și Roosevelt au ajuns la această încheere în cursul conferinței lor dela Casablanca, voinduse în acest mod să se dea o compensație generalului polonez Sikorsky, în schimbul teritoriilor poloneze cerute de Uniunea Sovietică.

D. Churchill l-a pus la curent pe Sikorsky cu acest plan și i-a făgăduit că președintele Roosevelt va face toate intervențiile necesare ca polonezii din Parana, unde se află chiar acum vreo 200.000, să capete un fel de autonomie.

Ciumă la Calcuta

Corespondentul agenției D. N. B. semnalează o declarație a Corporației din Calcutta, după care în orașul Calcutta a izbucnit ciuma.

Nu se cunosc încă amănunte mai precise asupra întinderii epidemiei.

Svonuri mincioase

Un ziar finlandez se ridică împotriva svonurilor extrem de discutate în străinătate și mai ales în Suedia asupra unei păci separate a Finlandei și atrage atenția asupra efectelor turburătoare ale unor astfel de svonuri.

Mai ales pentru poporul finlandez este o crimă să fie lăsat în prada unor astfel de svonuri, care nu sunt absolut deloc întemeiate.

Franța n'ar avea altă soartă...

Ocupându-se de pericolul bolșevic, un ziar francez scrie că ar fi o copilărie să se creadă că lupta Sovietelor ar fi altceva decât o încercare de a strămuta revoluția bolșevică în toate țările europene. Franța nu trebue să se gândească la faptul că Sovietele s'ar purta față de ea altfel decât s'au purtat față de Spania, de Țările Baltice și de alte state. In această privință englezii au destule dovezi.

S'a spus, cu drept cuvânt, că pentru englezi curajul este tot una cu vărsarea de sânge a altor națiuni. Marea Britanie încearcă să ascundă slăbiciunea sa militară printr'o admirație prea mare față de Rusia Sovietică.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

PE FRONTUL DE EST CONTRAATACURILE GERMANE AU DUS LA CUCERIREA MAI MULTOR LOCALITĂȚI

In toate sectoarele frontului de Est, germanii sunt stăpâni pe situație. Atacurile bolșevice sunt anemice și deslânate, făcând impresia unor forțe complect sleite. In schimb contraatacurile germane devin tot mai viguroase, având ca rezultat imediat recucerirea unor localități poziții-cheie.

In regiunea între Harcov și Orel, o formație de SS motorizată, însoțită de care de luptă, a atacat o localitate ocupată de sovietici, în care se masaseră forțe considerabile în vederea unui atac. Trupele germane au reușit să pătrundă prin surprindere în acea localitate și să distrugă printr'un atac concentric importante forțe inamice.

In sectoarele ce încep la nord de Orel, un contraatac dat de forțele germane i-a respins pe sovietici din mai multe localități, împiedecând astfel o manevră de încercuire pusă la cale de sovietici.

In regiunea dela sud de Rjev un atac sovietic dat cu efective evaluate la un regiment, sprijinit de care blindate a dat greș.

Contraatacul german din regiunea Izium progresează în mod simțitor. Kramatovskaia și Lozovaia au fost luate cu asalt. Cu această ocazie sovieticii au avut pierderi simțitoare. Trupele sovietice aruncate în luptă în acest sector pentru a efectua o încercuire, au fost ele încercuite și s'a început nimicirea lor. Dela 20 până 26 Februarie au fost luate aici mai multe mii de prizonieri, iar 464 de tancuri, 606 tunuri grele și 739 autocamioane capturate. Numărul morților lăsați de sovietici pe câmpul de bătălie trece peste 14.000.

Mai la Sud, pe frontul capului de pod Cuban forțele sovietice au încercat și în ultimele 24 ore atacuri zadarnice.

Ultimele rezultate au făcut ca entuziasmul din tabăra adversă să scadă în mod simțitor. Vorbind la Londra, Maiski, ambasadorul U. R. S. S.-ului în Anglia, a afirmat că ar fi o mare greșală să se creadă că Germania e epuizată, iar d-nii Eden și Stafford Cripps s'au arătat tot atât de sceptici în ceiace privește victoria Angliei privită prin prisma succeselor armatei roșii.

TRUPELE ANGLO-AMERICANE SE PREGĂTESC SĂ OCUPE POZIȚII DE APROPIERE IN TUNISIA

In partea de sud-este a Tunisiei, britanicii și americanii au renunțat la orice intenție de înaintare, în urma pierderilor avute în câmpurile minate. Se pare că au intenția să se așeze în pozițiile de apărare în trecătorile și pe poalele munților în partea de răsărit. In multe părți au fost observate începuturi de lucrări de fortificație.

Trupele anglo-americane sunt grav impresionate de pierderile suferite în săptămâna trecută, încât nu mai sunt capabile să întreprindă operațiuni de luptă de oarecare importanță.

Luptele din aripa de nord a frontului tunisian au continuat în ziua de 27 Februarie pe o vreme rece, dând posibilitatea formațiunilor germane să înregistreze noui succese locale, îmbunătățindu-și simțitor pozițiile.

La răsărit de Bega și la nord și sud de Megez el Bab, grupuri de luptă germane au făcut progrese importante. Cu toate rezervele aduse, britanicii nu au putut opri trupele germane de a pătrunde în pozițiile britanice puternic fortificate.

In sectorul El Hrussa, un contraatac britanic dat cu 60 de tancuri și cu puternice formațiuni de infanterie, a dat greș cu pierderi sângeroase în fața focului defensiv al bateriilor germane.

In Sud, în fața frontului armatei blindate germane-italiene se află după cum s'a putut observa a 44-a și 51-a divizie de infanterie britanică, precum și 3 brigăzi de tancuri. Cu privire la forța artileriei britanice din acest sector nu s'a putut stabili până în prezent nimic precis. Este de presupus că întârzierea atacului britanic izvorăște din dorința comandamentului britanic de a obține o întărire a artileriei grele.

In ultimele zile s'au putut constata transporturi mari de mortiere. Atacul general se așteaptă deci peste câteva zile.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerțului; București.
Tiparită la 2. III. 1943